

H. G. Ewers

HNÍZDO V PARAPROSTORU

Přeložil Jan Rada

Na palubě CRESTU IV se psala polovina května roku 2436 pozemského letopočtu, i když Rhodan, Tolot, Teik, ani nikdo z Pozemšťanů nevěděli, zda Země ještě vůbec existuje. Byli vzdáleni více než 30 milionů světelných let od rodné galaxie a byli odhozeni do galaxie M87 právě ve chvíli, kdy Strážci času mířili s obrovským robotem OLD MÁNEM ke Sluneční soustavě, aby zničili údajné „narušitele času“.

Stejně tak ovšem ani nikdo v Solárním impériu nevěděl, zda CREST IV ještě existuje. Stále však doufali, že se Perry Rhodan s vlajkovou lodí vrátí. Právě ve chvílích smrtelného nebezpečí pro celé lidstvo byla přítomnost zakladatele Impéria potřebná více než kdykoliv jindy.

Po zničení akonské tajné centrály, odražení útoku Dolanů, dobytí OLD MANA a dalších úspěších, se situace sice stabilizovala, v informovaných kruzích solární vlády si však se znepokojením kladli otázku, co by se stalo, kdyby nepřítel nasadil větší síly a zaútočil znovu... Potom svitla naděje! Ve dnech, kdy Dolanové

pustošili kvetoucí kolonie Impéria, začali jednat přátelé Terry. Překvapivě se objevilo komando gigantů a mezidimenziální katapult otevřel cestu k líhni v paraprostoru...

1.

Můj duch stoupal na neviditelných perutích dokud se neoddělil od všech těžkopádných hmotných substancí, které reflektovaly obrysy mého těla na úrovni vědomí.

Byly tu však i jiné reflexy reflexy těl, která se jako duchové pohybovala vedle mého a reflexy myšlenkových impulsů, které v nepravdivých intervalech pronikaly k mému duchu a něco po něm žádaly, což jsem nedovedl uchopit. Ještě ne.

Trvalo dlouho, než jsem zachytil jistou pravidelnost v těchto impulsích. Nekonečná únava se zmocnila mého ducha a nutila ho pomalu, ale vytrvale klesat na úroveň kostní skořepiny, kde šedé buňky mozkových závitů Čekají na můj návrat. Vklouzl jsem zpět do vazeb s animální hmotou, se kterou jsem žil v nerozborné symbióze. Cizí myšlenkové impulsy byly

slabší, ale zřetelnější a náhle můj duch vytvořil z chemických procesů šedých buněk základ všech vzpomínek: mé jméno.

Opět jsem věděl, že se jmenuji Perish Mokart, a cizí impulsy přicházejí od telepatů, kteří mě pohroužili do hluboké hypnózy a nyní probouzejí jednu po druhé mé vzpomínky.

Stále jsem však nechápal, co se rozumí hyperprostorovou bází, na které jsem měl podávat zprávy, Telepati to zřejmě poznali, protože jejich myšlenkové impulsy se změnily a aktivovaly jiné chemoelektrické proudy v mé mozkové substantii, proudy, které moje vědomí navrátily do původního stavu, i když jsem nedokázal určit, zda to trvalo hodiny či dny.

Jakoby z mlhy se před mým duchovním zrakem vynořil obličej s ostře řezanými rysy a hluboce zapadlými očima. V pozadí se začaly objevovat obrysy obrovského řídicího centra...

Generál Janoš Ferenczy patřil k nejlepším kosmickým stratégům a taktikům, jaké lidstvo kdy mělo. Jeho ostře řezaný obličej s ohnivými tmavými očima působil dojmem fanatika a on skutečně byl fanatikem povinnosti. V jeho rozhodování však emoce nehrály žádnou úlohu: vždy se řídil pouze přesným propočtem možností na základě ověřených faktů.

Ještě donedávna byl generál velitelem 403. flotily, po dobytí OLD MANA, obrovského robota, který málem zničil Zemi, ho maršál Bull jmenoval jeho velitelem.

Když jsem se postavil do pozoru a za[^] salutoval, věnoval mí svůj zvláštní úsměv a řekl: „Odpusťte si předpisové hlášení; plukovníku Mokarte. Konec konců za své. velitelské postavení vděčím vám.”

Potom mi podal ruku a já ji stiskl tak jemně, jak jen jsem to dokázal. My z Oxtornu musíme při jednání s Pozemšťany stále pamatovat na to, že jsme obdařeni silou, kterou v nás vypěstovala planeta s přitažlivostí 4,8 g.

„Přeháníte, pane,” namítl jsem skromně. „Plukovník Maíume a můj otec se o dobytí OLD MANA zasloužili stejnou měrou jako já.”

„Ale vy jste vypracoval plán, že?” zeptal se generál a zkoumavě si mě prohlížel.

Přešel jsem jeho otázku a trochu nelogicky jsem změnil téma: „Jestli se divíte, že mi rostou vlasy na hlavě, pak je to jen chyba chirurga, potáhl mi umelou lebeční kost bioplasmou podporující růst vlasů.”

„Znám tu historku, plukovníku,” usmál se generál. „Je zajímavé, jak se vkus Pozemšťanů a Oxtorňanů liší. My jsme pyšní na husté vlasy a vy zase na holé lebky. Nemyslete si však, že jsem si vás prohlížel kvůli tomu. Zajímalo mě, jak vypadá muž, který vymyslel šíleně odvážný plán, který dokázal přelstít tisícínásobně jištěný automat.”

„Velká slova jsou zbytečná!” ohradil jsem se s odmítavým gestem. „Někdo

přece musel něco podniknout proti OLD MANOVÍ, a my jsme k tomu měli nejlepší příležitost. Jsem si jistý, že jste musel překonávat mnohem větší obtíže, pane."

Ferency pevně sevřel rty a otočil se k obrazovkám, které monitorovaly vnitřek obrovských plošin s hangáry. Tu a tam byly vidět drobné postavičky, které něco kutily u kulovitých obrovských bitevních kosmických lodích. Byli to technici, inženýři a kybernetikové, kteří přezbrojovali patnáct tisíc OLD MANOVÝCH lodí.

Musel jsem myslet na to, že v každé sekci hangáru pracuje dva tisíce lidí a přece se v té obrovské prostora ztrácejí.

„Od okamžiku prvního objevení se OLD MANA velitelství loďstva začalo připravovat důstojníky a mužstvo na jeho dobytí," řekl čtyřhvězdičkový generál. „Obrovské ztráty v bojích před dobytím robota vedly k vyčerpání záloh a museli jsme naverbovat zkušené astronauty ve vyspělých pozemských koloniích. Ačkoliv byla vyhlášena mobilizace v celém impériu, nebyl nábor vždy úspěšný. Samostatné koloniální světy považovaly za nutné si svoje lidi ponechat pro vlastní obranu, jako kdyby plné nasazení obrovského robota s našimi posádkami by nebylo nejlepší ochranou i pro koloniální světy!"

„Robot mohl být předběžně nasazen jen na ochranu Země," namítl jsem a ukázal na panoramatickou obrazovku, na níž dominovala Země zahalená v mracích. OLD MAN ji obíhal na úrovni Luny. Hlavní velitelství solárního loďstva stále počítalo s druhou velkou ofenzívou Dvojkondičních.

„Co jsme měli dělat?" zeptal se poněkud bezradně štíhlý muž. „Odkrýt Zemi? Nemluvě o tom, že OLD MAN dosud není schopný plného provozu, ačkoliv jsme už dokázali zvýšit stav kmenové posádky na padesát tisíc mužů. Stále však chybí lidé pro obsazení bitevních ultralodí. Teprve potom budu moci zajistit aktivní obranu celé Sluneční soustavy."

„Jsem informovaný," prohlásil jsem. „Potřebujete také lidi pro korvety a stíhačky, které dostanete z pozemských loděnic a tak dále. Pokud vím, solární maršál Bull právě zastavil některé práce..."

„Nečekaně, plukovníku." Ferency se chraplavě zasmál. „Imperiální loďstvo je v situaci člověka, který právě s námahou opravil škody způsobené vichřicí, a vidí

blížící se uragán, který mu může smést celou stavbu."

Polkl jsem. Generálův hlas zněl trpce. Generál rozhodně nebyl škarohlíd a nahlížel-li na situaci takto skepticky, musel k tomu mít dobré důvody.

„Krysy už opustily potápějící se loď," dodal generál. „Akonané, Arkonidané a další odvolali své vyslance, obchodní a vojenské přidělence už před týdnem a vyhostili náš personál. Berou nás jako malomocné, milý plukovníku."

Ruce se mi bezděčně sevřely v pěsti a mlčky jsem zíral na kotouč Měsíce na obrazovce. Jak dlouho ještě budeme vídat tenhle poklidný obraz? Co spáchalo lidstvo, že je osud tak těžce stíhán?

Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že generál mi poklepává na rameno.

„Omlouvám se, co se děje?“ zeptal jsem se nepřítomně.

„Vy jste mě úplně vyděsil, člověče, měl byste se vidět,“ napomenul mne Ferenczy. „Na co jste vlastně myslel?“

Rty mi zkřivil ironický úsměv.

„Na to, že musíme konečně přejít do útoku!“ zvolal jsem divoce. „Na to, že musíme vytrhnout zlo i s kořeny, že musíme na Dvojkondiční udeřit tam, odkud přicházejí!“

Zasalutoval jsem a opustil velitelské stanoviště gigantického robota. Když jsem se ve dveřích otočil, viděl jsem, že generálovův obličej je bledý jako stěna. Zřejmě vytušil, co mám v úmyslu a nic si od toho nesliboval.

Odešel jsem.

Po devíti hodinách intenzivní práce včetně hektické debaty s pozitronikou jsem byl prakticky opět na začátku. Řešení se nalézt nepodařilo. Teoreticky možná řešení se nedala se stávajícími prostředky uskutečnit.

Spojil jsem se s generálem Ferenczym a požádal ho, aby mi dal na několik hodin k dispozici moskyta chtěl jsem letět k Měsíci.

Několik vteřin se na mě zamyšleně díval, asi zvažoval, zda má cenu se ptát, proč .to chci udělat. Věděl totiž, že admirálita USO si pro mě vyžádala od solárního maršála Bulla červený průkaz, jehož nositel měl právo žádat od všech orgánů Solárního impéria veškerou podporu. Bez vysvětlování.

S úsměvem jsem potřásl hlavou na znamení, že budu mlčet. Nedělal jsem to však proto, že bych generálovi nedůvěřoval, ale protože jsem sám ještě neměl jasnou představu o dalším postupu.

O několik minut později jsem již seděl v pilotním křesle v malé, štíhlé kosmické lodi, jaké ve velkém počtu chránily obrovské ultrabitevní lodě i při posledním útoku Dvojkondičních.

Identifikační vysílačka nepřetržitě vysílala platný identifikační kód lodi. V blízkosti Země to bylo nutné, protože se to tu hlídkovými loděmi přímo hemžilo a běda lodi, která by omylem vysílala chybný kód. Už by neměla příležitost svou chybu napravit.

Přepnul jsem na autopilota. Byl schopen reagovat přesněji a rychleji než já a přitom se minimálně odchýlit od naprogramovaného kursu. Organický mozek by těžko zvládl let v hustém provozu mezi Zemí a Měsícem.

Bez většího zájmu jsem podle kódů identifikoval nákladní, válečné a kurýrní lodě, které jsem míjel.

Náhle však se mi rozbušilo srdce. Tvar a hmota jednoho ze zaměřených

objektů nepřipouštěla pochyby. Jednalo se o černou kulovitou vesmírnou loď o průměru sto metrů, jakou jsem dosud viděl pouze jednou: byla to loď Icho Tolota a Fancana Teika!

O vteřinu později jsem již mohl pozorovat halutskou loď optickými přístroji. Minula mě velice rychle. Zadal jsem propočet kursu této lodi pozitronice a odpověď byla jednoznačná: letěla k OLD MANOVÍ!

Naděje se ve mně svářela s pochybnostmi. Jako jeden z mála jsem věděl nejen to, že Tolotova loď zmizela, ale že zmizela společně s ORESTEM IV, s vlajkovou lodí na které byl i Perry Rhodan! Samozřejmě jsem neměl žádné důkazy, že tomu tak bylo, vždyť CREST IV i s Velkým administrátorem se brzy na to objevila na Zemi, navrátilivši se Rhodan za dramatických okolností prokázal svou totožnost a většina obyvatel Solárního impéria předpokládala a, zeje nyní na OLD MANOVI.

Já ale ne.

Pro mě ten „navrátilce“ zůstal pouhým dvojníkem, geniálním napodobitelem, nikoliv však mužem, pod jehož vedením lidstvo vybudovalo Solární impérium. Nespočetné drobnosti, kterých si normální občan ani nevšimne, přeměnily mé původní pochybnosti v jistotu. Rhodan se nevrátil. Nejpodstatnější však bylo to, že vedení stále ještě nemá jasnou strategii. S tím by se Rhodan nespokojil. Proto jsem si byl jistý, že místo něj vystupuje dvojník, který pouze signuje rozkazy připravené solárním maršálem Reginaldem Bullem.

Člověk, který stejně jako já prodělá speciální školení USO a projde mnoha tajnými operacemi, nakonec nutně získá jakýsi Šestý smysl pro odhalování zastíracích manévřů a pletich. A dnešní strategie Solárního impéria jednoznačně vykazovala Builův rukopis, což by bylo vyloučeno, kdyby byl Rhodan přítomen.

Právě jeho nepřítomnost podle mého názoru ochromovala iniciativu solárního loďstva, tajných služeb i diplomacie. Reginald Bull byl schopný, čestný muž a výborný Rhodanův zástupce, ale chybělo mu to nedefinovatelné Cosi, které se pojí k pojmu génia.

Samozřejmě jsem o těchto svých poznatcích mlčel. Jestliže byl Rhodan skutečně nezvěstný, Bull musel nasadit dvojníka, aby lidstvo mělo symbol, na který spoléhalo, jinak by se bojová morálka mohla zhroutit.

Halutská loď ve mně probudila naději, že nejen Tolot a Teik, ale i Rhodan by se mohli vrátit pokud mi zkřížila cestu skutečně Tolotova loď.

Z mých úvah mě vytrhlo volání kontrolní věže z Měsíce, která mi udala souřadnice pro přistávací manévr. Chvilí jsem se musel zabývat korekcí kursu a teprve když věž převzala dálkové řízení samotného přistání jsem se mohl opět věnovat úvahám o důležitějších věcech.

Nejraději bych se okamžitě vrátil na OLD MANA, ale to by mohlo vyvolat podezření. Také Bull dokázal z jednání člověka vyvodit, k čemu dospěl ve svých úvahách. A já jsem rozhodně nemel v úmyslu přidělovat mu starosti tím, že by nabyl podezření, že někdo nezasevěný odhalil tajemství Rhodanova dvojníka.

Vztekle jsem se ušklíbl. Byly i jiné způsoby jak získat jistotu. Pro mě bylo důkazem správnosti teorie o dvojníkovi to, že se už od návratu z Magellanových mračen v Rhodanově blízkosti neobjevuje ani Atlan, ani Roi Danton. A to je všeobecně známo, že oba patří k nejdůvěrnějším Rhodanovým rádcům a největšího z Arkonidanů spojovalo s největším z Pozemšťanům vřelé přátelství. Za této těžké situace bylo Atlanovo místo, po Rhodanově boku. Objeví se Atlan, bude to znamenat, že skutečný Rhodan se vrátil.

Snad je objevení se halutské lodi předzvěstí jeho návratu.

Nejistota mě trápila a bránila mi uvažovat jasně, ale nezbývalo mi, než uskutečnit svou misi na Luně a čekat.

Muži ze strážní jednotky se dívali nedůvěřivě, když jsem vytáhl oxtornitovou kapsli a otevřel ji. V ploché schránce rudě zářil tenký kotouč. Vysílal impulsy, které donutily kontrolní přístroj začít tikat.

Šedovlasý major galaktické rozvědky, který tu velel, vzal opatrně oxtornitovou kapsli a strčil ji do štěrbin v přístroji. Malá obrazovka na přední straně přístroje se rozsvítila a po ní se začaly pohybovat symboly a spektra. Za okamžik se ozvalo klapnutí a kapsle se opět vysunula.

„Okay, plukovníku Mokarte!“ zavrčel

major. Zdálo se, že se uklidnil, potěšen mou návštěvou v nejstřeženějším vězení Impéria však rozhodně nebyl. „Jste oprávněn k desetiminutové rozmluvě se zajatcem. Jděte do místnosti s interkomem!“

S úsměvem jsem zavrtěl hlavou. „To si opravdu myslíte, majore, že Aser Kin bude reagovat na zavolání interkomem? Rád bych se s ním setkal osobně.“

Major zbledl a o krok ucouvl.

„To by byla sebevražda, pane! Dvojkondiční je vzteklá bestie, roztrhá vás na kusy!“

Zastrčil jsem červený průkaz do kapsy. „Vím, co riskuji, majore. Poskytněte mi jako doprovod robota typu S, v případě nutnosti použije poutači pole. Věřte mi, že setkání je nutné. Doufám, že Aser Kin ve mně pozná jednoho z Oxtorňanů, kteří ho na Tritonu přemohli holýma rukama.“⁴

Major se na mě soucitně podíval a pokrčil rameny. „Vy musíte vědět, co riskujete, plukovníku. Červený průkaz mi bohužel znemožňuje vám v tom bránit. Dám vám dva Sroboty, ale poutači pole znehybní Dvojkondičního

jen na pár vteřin. Před pancéřovou celou je neprostupné hyperpole, které zruším jen na okamžik vašeho vstupu do cely. Pokud vás Aser Kin hned napadne, nebudu vám moci poskytnout pomoc, protože by toho Aser Kin mohl využít k úniku."

„Souhlasím," řekl jsem stručně. Věděl jsem, jaké riziko na sebe беру. Major vydal interkomem několik rozkazů a potom mě doprovodil o podlaží níž, kde na nás už čekali dva roboti, kteří vypadali jako miniaturizované kosmické lodě. Temné hučení, které z nich vycházelo, napovídalo, jak velký výkon mají

jejich energetické zdroje. Bezděčně jsem si opět položil otázku, zda je riziko úměrné výsledku, kterého mohu dosáhnout. Okamžitě jsem si však uvědomil, že je to jediná alternativa ke konvenčním postupům, které byly dosud bezúspěšné a bezúspěšné zřejmě budou i nadále. K Dvojkondičním nelze přistupovat se strachem.

Museli jsme ještě projít několika paprskovými uzávěrami, než jsme se octli v hale, uprostřed níž stála ocelová krychle Aser Kinova vězení. Slabě světélkující hyperpole ho chránilo před jakýmkoliv pokusem proniknout dovnitř nebo ven. Věděl jsem, že stěny z terkonitové oceli jsou tři metry silné a presto bylo třeba ustavit ještě hyperpole. Z toho bylo zřejmé, jak nebezpečná byla více než čtyřmetrová bytost uvnitř.

Tři metry před hyperpolem major zvedl ruku a my jsme se zastavili. Kdosi, kdo nás zřejmě pozoroval prostřednictvím kamery, vypnul ochranné pole. Roboti se rozjeli na páslech kupředu a já je následoval, major zůstal stát. Ještě jsme se ani nedostali k pancéřovaným dveřím vězení a hyperpole za našimi zády bylo opět aktivní.

Udělal se mi trochu nevolno od žaludku, ale na návrat už bylo pozdě. Zašel jsem příliš daleko. Pokynul jsem rukou a dveře se otevřely. Roboti zajeli do přechodové cely. Najednou mě napadlo odepnout opasek se zbraněmi a vyhodit ho ven. Proti Aser Kinovi byly moje zbraně neúčinné a co nemám, mi nemůže vzít.

Roboti se postavili k vnitřním dveřím, oba věděli, co mají dělat. Všechno teď záviselo na rychlosti jejich a mých reakcí. Znovu jsem dal znamení rukou a dveře se otevřely. Silné svítily robotů oka mžitě osvětlily každý kout v cele a stroje vtrhly dovnitř.

Aser Kin ležel u protější stěny a zřejmě odpocíval. Teď se zvedl.

Od tohoto okamžiku vše probíhalo tak rychle, že jsem nestačil uskutečnit nic z toho, co jsem měl v úmyslu. Chtěl jsem na Dvojkondičního zavolat, ale nedal mi k tomu čas. Netvor měl před sebou jediný úkol a provedl ho se šokující nekompromisností.

Než roboti stačili aktivovat svá pole, Kin už stál mezi nimi a pěstmi drtil

jejich projektory. Kopancem pak odhodil jednoho robota na stěnu, kde se s rachotem rozsypal. Z uvolněných energetických zdrojů vyšlehly blesky. Kin zatím rozbil plášť druhého robota další ranou pěsti.

Zasadil jsem netvorovi ránu a skrčil se mezi jeho sloupovité nohy, abych ho nadzvedl a hodil proti stěně, jenže on se jen trochu zapotácel. Hned nato mě zasáhla jeho noha mezi žebra. Kdyby stál pevně na nohou, nezachránila by mě ani moje oxtornská konstituce, ale jeho rovnováha byla přece jen trochu narušena a můj nečekaný útok ho také asi poněkud zmátl. Dvojkondiční nebyli zvyklí, aby na ně útočily mnohem menší bytosti.

Já to však udělal.

Kin rozdupal trosky robota a já popadl zbytky roztrženého pásu, zatočil jím nad hlavou a vrhl ho. Pás zasáhl symbionta, který jako točený salám obtáčel Strážcovu hlavu v místech, kde vyrůstala z trupu. Tvor zrudl. Kin zařval jako zvíře a vrhl se celou váhou těla na mě a kdybych se pokusil utéci, rozmačkal by mě ve vstupní komoře.

Já jsem však skočil plavmo do cely. Kin ale také nezaváhal a následoval mě oka

mžitě saltem nazad přičemž jeho čtyři paže vířily vzduchem jako vražedné lopatky větrného mlýnu. Pouze rychlost mých reakcí, převyšující rychlost reakcí Pozemšťanů, mi ještě dovolovala unikat. Skákal jsem sem a tam a prováděl přímo akrobatické kousky, přesto mě Aser Kinovy pěsti několikrát zasáhly, nikdy však naplno. I tak jsem měl vždy pocit, že mě zasáhlo beranidlo.

Nakonec mě Strážcův úder zasáhl ve skoku a já byl odhozen přes vstupní komoru až na vnější dveře, kde jsem se svezl k zemi. Duchapřítomný technik, který to zpozoroval, spustil mechanismus uzavírání vnitřních dveří a Kin, který se vrhl za mnou, narazil na ocelovou stěnu.

Vypotácel jsem se z vnějších dveří, které se na okamžik otevřely. Sotva jsem vnímal, že hyperpole vyhaslo a mě se chopily ocelové ruce medorobotů. Vtom jsem ztratil vědomí.

2.

„Komu není rady, tomu není pomoci," pronesl vysoký muž v modré lékařské uniformě.

„Ach, doktore, jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" zašeptal jsem.

Na doktorově sympatické tváři se objevil úsměv. „Máte vy ale starosti. Proč se nezeptáte, co z vašeho těla je ještě použitelné?" řekl.

Musel jsem vypadat zděšeně, protože mi doktor položil ruku na rameno a začal mě chlácholit. „Nemějte obavy, plukovníku. Máte jen tři zlomená žebra, sem tam něco naraženého a tucet pořádných modřin. Na člověka,

kterého vytáhli z drtičky, vypadáte přímo báječně."

Oddechl jsem si, ale při výdechu jsem pocítil, že mám opravdu zlomená žebra. To mě ale tolik netrápilo, vyspělá pozemská medicína to dokázala spravit velice rychle. Jakou dobu jsem byl v bezvědomí mě znepokojovalo mnohem víc a tak jsem opakoval svou otázku.

„Tři Čtvrtě hodiny," informoval mě lékař. „Máte tělo jako z oceli."

„Nebýt toho, jsem už dávno mrtvý, doktore," ujistil jsem ho a zvedl se, ačkoliv mi v tom lékař chtěl zabránit. „Nesnažte se mě zastavit, byla by to zbytečná námaha. Pospíchám. Přepokládám, že moje žebra jste již ošetřili?" „Samozřejmě, plukovníku, přesto byste měl do úplného zahojení zůstat ležet," řekl důrazně lékař.

Bolest způsobená zlomenými žebry byla docela snesitelná, modřiny po těle bolely víc. Také jsem nemohl normálně otočit hlavu, ale obratle byly v pořádku. „Mohu použít videofon, doktore?" zeptal jsem se a přistoupil k přístroji. Malá přitažlivost Měsíce, která na klinice nebyla uměle zvětšena, mi velmi usnadňovala pohyb.

„Opravdu nevím," váhal doktor. „Při vaši konstituci jsou komplikace nepravděpodobné, ale jako ošetřující lékař..." Znovu jsem musel vytáhnout Červený průkaz od solárního maršála Bulla. „Veškerou odpovědnost přebírám, sám, doktore, vy jste z obliga. A věřte mi, že mám pro své jednání pádné důvody," ubezpečil jsem lékaře, když jsem mu průkaz ukázal. „Jak myslíte..., " odpověděl krátce doktor a sám se spojil s centrálou lunárního

nemocničního komplexu. Ozval se špatně modulovaný hlas robota.

Požádal jsem o přednostní spojení s misí USO na Luně. Na obrazovce se objevil plochý obličej rodáka z planety Furka II. Pozemšťana jsem také ani nečekal. Bylo všeobecně známo, že personál USO se skládá takřka výlučně z obyvatel koloniálních světů, kteří se již dávno přizpůsobili rozdílným přírodním podmínkám.

Když jsem se ohlásil, postřehl jsem záblesk ironického zájmu v žlutých očích rodáka z Půrky II. „Přepojím vás dál, plukovníku!" řekl.

Lékař taktně odešel a já čekal. Náhle se na obrazovce objevila oduševnělá tvář admirála USO M. Gatšolkeva.

„Pane?" vydechl jsem poněkud vyvedený z míry.

Admirál s nehybným obličejem sledoval můj nemocniční úbor, povzddechl si a promluvil svým obvyklým způsobem, působícím poněkud afektovaně:

„Čekám, plukovníku Mokarte!"

I to bylo pro admirála typické. Dovedl být velice srdečný, někdy však z něho čísel chlad jako v tomto případě. Podal jsem mu stručné hlášení, které neobsahovalo tajné informace. „Patrně jsem se trochu unáhlil, pane,"

uzavřel jsem chraplavě.

Admirál si jen odkašlal, ale to zakašlání vydalo za dlouhou řeč.

„Vlastně, chtěl jsem jen... no...," zakoktal jsem, „jen vytvořit novou kombinaci, pane. Nemohl jsem se však při... eh... rozmíšce s Aser Kinem uplatnit."

„Opravdu?" stručně poznamenal admirál a já jsem nevěděl, zda se mi posmívá.

„Bude vám doručena nová výstroj, plukovníku. Potom se hlaste na velitelství."

„Rozumím, pane!" zvolal jsem s ulehčením.

„A ještě něco," dodal admirál, „váš červený průkaz je samozřejmě nadále neplatný. Přejí brzké uzdravení, plukovníku!"

Admirál zavěsil. Otřel jsem si pot z čela a posadil se na postel. To jsem si pěkně zavařil, ale žádné výčitky svědomí jsem nepocíťoval. Jednal jsem s nejlepšími úmysly, chtěl jsem nás všechny dostat o kousek dál. Mohu snad za to, že můj plán ztroskotal?

Admirál Gatsolkev byl osobně na lunárním velitelství. Už to bylo neobvyklé, stejně jako mnoho jiného toho dne, tak bohatého na události.

Nejdřív si mě vůbec nevšímal a dál uděloval rozkazy přes hyperkom.

Štábní sekretářka mi nabídla křeslo a kávu. Napil jsem se a pozoroval ruch na velitelství. Všechny rozkazy byly samozřejmě kódované, takže jsem mnoho informací nezískal.

Konečně se admirál zvedl ze svého místa a šel ke mně. O mém nepodařeném setkání s Aser Kinem se ani slovem nezmínil, za což jsem mu byl v hloubi duše vděčný.

„Znáte, situaci, která byla před několika hodinami," řekl bezstarostně, jako kdyby mluvil jen aby řeč nestála. „Je zjištěno, že všechny cizí humanoidní národy se snaží distancovat od Solárního impéria a tudíž i od lidstva.

Nechtějí spojovat svůj osud s naším. Je to pochopitelné, protože z jejich pohledu nemáme šanci přežít."

Náhle však změnil tón tak nečekaně, až jsem sebou trhl.

„Zcela nepřijatelný je však pro nás postoj takových národů, jako jsou třeba Antiové nebo Akonané. Naši agenti hlásí, že odpovědní činitelé těchto národů, kteří nikdy nebyli našimi přáteli, se teď snaží navázat spojení s Dvojkondičnickými. Zřejmě ve své zaslepenosti v současné situaci vidí šanci, jak nás vyřadit jako konkurenty. Například Akonané horečně shánějí důkazy o tom, že nemají nic společného se zločinným narušením Času, kterého jsme se měli dopustit."

„Třeba by se Dvojkondičnickými daly přihrát důkazy o opaku," nadhodil jsem. Pouze nervózní pohyb admirálovy štíhlé ruky prozrazoval jeho rozčilení.

Jinak se mistrovsky ovládal.

„Ne, plukovníku, musíme postupovat jinak.”

„Ale jak, pane?”

„Uvidíme,” odpověděl mlhavě admirál a zapálil si tenký doutník. Sekretářka mu přinesla jeho oblíbené pití bylinný likér. Gašolkevič požitkářsky upil a pokračoval: „Ještě něco byste měl vědět. Před půldruhou hodinou se z Velkých Magellanových mračen vrátil kurýrní křižník, který tam vyslal solární maršál Bull s úkolem pokusit se získat vojenskou pomoc od Gurradů.”

Admirál se odmlčel. Gurradové, vysoce inteligentní humanoidi z Velkých Magellanových mračen, vyznačující se lvími hřívami, kdysi opanovali tuto satelitní galaxii Mléčné dráhy. Potom ale Perliáni za pomoci tak zvaných hypnokryсталů zpusťovali jejich světy, miliony jich odvěkli a hypnoticky zotročili a zbytek rozptýlili. Nebylo však v povaze „lvích hlav” smířit se s porážkou. Po celá století vedli partyzánskou válku a i když byli pokaždé odrazeni, nedopřáli svým nepřátelům ani chvíli klidu. Díky Rhodanově výpravě do Velkých Magellanových mračen se jim podařilo osvobodit se od utlačovatelů. Tehdy uzavřeli se Solárním impériem smlouvu o vzájemné pomoci. Napjatě jsem čekal, co přijde. „Perliáni, kteří beze stopy zmizeli, se znovu objevili,” oznámil s neveselým smíchem admirál. „Dvojkondiční pamatují na všechno. Jejich akce jsou výtečně koordinované. Gurrady poutají na všech úsecích krvavé ústupové boje. Chybí jim protizbraň proti perliánským intervalovým dělům. Pouze nepočetné pozemské oddíly, které tam zůstaly jako pozorovatelé, jsou jim schopny vzdorovat díky HDštítům a transformačním dělům.”

Admirál nadzvedl ruce a unaveně je nechal klesnout zpět na desku stolu.

„Vzhledem k jejich malému počtu však nemohou přejít do ofenzívy.

Gurradové zase se svými zastaralými loděmi mohou vést opět jen partyzánskou válku. Musí neustále prchat, aby nebyli docela zničeni. Naši diplomaté za těchto okolností nemohli splnit svůj úkol, jsou to naopak Gurradové, kdo naléhavě prosí o vyslání, loďstva na pomoc jim. Solární impérium však nemá loď, které by mohlo posírádat. Dokonce musíme zastavit dodávky investičních celků a náhradních dílů, které jsme posílaly v rámci programu pomoci. Ted' potřebujeme sarni každý šroubek.”

„Dvojkondiční všechno vykalkulovali dokonale,” konstatoval jsem trpce.

„Právě! Proč bych vám to jinak vykládal?” zvolal popuzeně Gašolkevič.

„Octli jsme se ve slepé uličce a maršál Bull z ní zřejmě nenachází východisko.”

„A co Perry Rhodan?” vypustil jsem neuváženě. Kousl jsem se do rtů, ale bylo pozdě. Bylo mi jasné, že admirál byl informován o Rhodanově zmizení

a že mě také prohlédl. Doposud se však nikdy tohoto choulostivého tématu nedotkl a z mé strany bylo netaktní upozorňovat na nečinnost člověka, který údajně byl na svém místě. Ve snaze změnit téma jsem se zmínil o halutské lodi, kterou jsem minul cestou na Měsíc.

Admirál se potutelně usmál. „Především vás musím v jedné věci zklamat, není to loď Tolota a Teika. Je to loď malého halutského komanda pod velením hyperfyzika Pinara Alta, které nás chce podpořit v boji s Dvojkondičními.“

Zrychlil se mi tep. Bylo veřejným tajemstvím, že nepočetná rasa Halut'anů se již po tisíciletí nevмěšuje do galaktické politiky. Pouze čas od času někteří její představitelé využívají nějaké příležitosti, aby si odreagovali nashromážděné psychické komplexy, které plynou z jejich životního způsobu. Říká se tomu „puzení“ a je to jediné období v životě Halut'ana, ve kterém opouští rodnou planetu a navazuje kontakty s jinými rasami, aby jim pomohl anebo aby jim zabránil dopustit se osudné chyby. Většinou takové výpravy podnikají jednotlivě, šťáva se však, že se jí zúčastní dva nebo tři Halut'ané.

Icho Tolot a Fancan Teik, kteří zmizeli spolu s Rhodanem, prokázali lidstvu neocenitelné služby. Z toho plynula má klíčící naděje na to, že i Altová skupiny poskytne Solárnímu impériu významnou pomoc, kterou jsme právě teď potřebovali jako nikdy předtím. „Jsem vám plně k dispozici, pane!“ zvolal jsem vzrušeně. „Je nejvyšší čas, abychom podnikli něco proti Dvojkondičním.“

Admirál přikývl a zamáčkl svůj doutník. Potom vstal a počkal, až se také zvednu.

„Hlaste se v prostřu kondicionování, plukovníku Mokarte,“ řekl zcela klidně, jako kdyby se jednalo o tu nejběžnější věc. „Potom se ještě uvidíme.“

Byl jsem propuštěn. Opustil jsem centrálu jako omámený vším, co jsem slyšel, vstoupil na pohyblivý chodník a rozjel se k tomu, co Gatšolkev velice skromně nazval „prostorem kondicionování“,...

Memopásky hustily do mého mozku znalosti v takovém objemu, že jsem se divil, že ze mé ušima netryskají zase ven. O hyperfyzice jsem nyní věděl při nejmenším tolik, jako vědecký asistent, který píše doktorskou práci.

Mimo to jsem se dověděl i jména dalších dvou Halut'anů z Altová komanda: Hisso Rillos a Upper Kisca. Navíc ještě to, že nejde o běžné „puzení“. Tito tři Halut'ané byli vysláni aby nám pomohli v boji s Dvojkondičními na základě rozhodnutí jejich lidu. Nepřišli s prázdnýma rukama. Ted šlo o to, co s nabídnutou pomocí uděláme.

Když jsem se po hyperškolení vrátil do centrály, odvedla mě štábní

asistentka do vedlejší místnosti. Jindy bych si s ní rád zaflirtoval, teď jsem však na to neměl ani pomyšlení. Vůbec jsem si nevšímal zjevného zklamání mladé pohledné dívky.

Admirál Gatsolkev se zasmál, když se za ní zavřely dveře. „Když se člověk na vás podívá, chápe, proč se stále mluví o roztržitých profesorech.”

„Profesor? To myslíte mě, pane?” Admirál však bez přechodu zvažněl a aniž by mi představil další dva muže v místnosti, vedl mě k elektronické tabuli.

„Odvod'te, prosím, výchozí vzorec konkávního zakřivení pole normálního hyperprostorového záření ve čtyřrozměrném časoprostorovém kontinuu, Mokarte,” rozkázal.

Nechápal jsem sice, k čemu to je, ale rozkaz je rozkaz. Pokrčil jsem rameny a posadil se ke klávesnici. Na elektronické trojrozměrné tabuli na zdi se začaly objevovat symboly, číslice a znaky.

„Hotovo, pane!” řekl jsem za několik minut a s úlevou se zvedl ze židle. Současně jsem pochopil, o co šlo. Před několika hodinami bych to nebyl schopen udělat.

„Velmi dobře,” pochválil jeden z obou civilistů, kteří můj postup s velkým zájmem sledovali. Druhý jen přikývl a ostantativně se podíval na hodinky.

„To stačí, děkuji vám, pánové,” řekl admirál a „když civilisté odešli, pokračoval. „Zkoušku jste složil, plukovníku, ale nebud'te hned domýšlivý. Pinar Alto je skutečné eso mezi halutskými hyperfyziky. Vedle něho jste stále ještě batole.” „Pochopitelné,” řekl jsem s kyselým úsměvem. „V přítomnosti pana Alta budu raději mlčet, pane.”

„Osle!” zavrčel admirál a zdálo se, že to myslí vážně.

Ten výpad mě nechal klidným. Takové výbuchy emocí u admirála byly tak řídké, že ho spíše v očích jeho podřízených zlidšťovaly. Také teď se rozpačitě odkašlal, jakoby se omlouval, že se nechal unést.

„Už víte, o co šlo, plukovníku? A myslíte si, že jsme se mohli vzdát přezkoušení výsledků vašeho kondicionování?” zeptal se.

„Pokud se nemýlím,” řekl jsem v jeho stylu, „pak to byla namátková zkouška, pane. Zřejmě se nám nedostává času na důkladné přezkoušení. Jsem připravený.”

„V to doufám,” odpověděl sarkasticky admirál a stiskl nějaký knoflík na zdi. Světlo v místnosti zablikalo, stěny začaly namodrale zářit. Věděl jsem, že teď je tato místnost chráněna před všemi myslitelnými způsoby odposlechu.

Admirál mě vyzval, abych se podsadil a začal s výsledkem, který mi připadal až pedantický, ale pokračoval projednáváním akce, z níž se nám

oběma točila hlava. Můj úkol byl neuvěřitelný, ale byl načrtnut jen v hrubých rysech, ostatní bylo ponecháno na mé intuici.

„Vím, že vás takové úkoly lákají, plukovníku," dodal admirál ke svému výkladu. „Vypěstoval jste si zvláštní smysl rozeznat ve změti nemožných variant jedinou správnou šanci a chopit se jí. Musíte ještě vědět, co všechno závisí na úspěchu tohoto mlhavého plánu; výroba FpF neprobíhá tak rychle a hladce, jak jsme doufali. Přechod od experimentální kusové výroby k plně automatizované masové produkci se ukázal obtížnější než se předpokládalo a technologie dosud není dopracovaná. Nejsme jimi tudíž schopni vybavit další válečné lodi. Bez toho však

nejsme schopni dosáhnout rozhodujícího vítězství v boji proti nové ofenzivě Dvojkondičních. Proto tak záleží na úspěchu našeho plánu."

„Můžete se na mě spolehnout, pane," prohlásil jsem rozhodně.

„Já vím, Mokarte." Gatšolkeův obličej byl náhle přepadlý. Povzdechl si a podal mi ruku. „Myslete ale i na to, že vás nemohu postrádat ani v budoucnosti. Vraťte se živ a zdrav, Mokarte."

On byl skutečně dojatý!

3.

Mého moskyta navedli na platformu III obrovského robota a za okamžik ho uchopil vodící paprsek z hangáru. Bezděky jsem hvízdal, když jsem docela blízko uviděl na přistávací ploše černou halutskou loď. Na jasně vyznačeném stanovišti pro bitevní ultralodě vypadala jako trpaslík. Já jsem však věděl, že tato loď s průměrem pouhých sto metrů může bez problémů změřit síly s několika našimi giganty najednou.

Platforma III byla obsazená jen z poloviny. Ostatní více méně dobře vyzbrojené lodě zřejmě hlídkovaly kolem Země, aby v případě náhlého útoku Dvojkondičních mohly okamžitě zasáhnout.

Přimhouřenýma očima jsem se díval na obrovskou klenbu OLD MANA, která se zvedala ve vzdálenosti několika kilometrů a vzpomínal na události na Tritonu, Neptunově měsíci, kde podruhé v mém životě došlo rozhodujícímu zlomu.

Není to tak dávno, co tento obrovský robot přiletěl do Sluneční soustavy a způsobil citelné ztráty loďstvu Terry. V té době jsem byl spolu s otcem na Tritonu, kde jsme se věnovali kosmické archeologii, našemu civilnímu povolání, a právě zkoumali podzemní město starověkých Lemurů. V pozorovací centrále jsme spoluprožívali útok na sousední měsíc Nereidě. Byl zničen i s celou posádkou jediným drtivým úderem.

Krátce na to se posádka Tritonu se svolením solárního maršála Bulla vzdala.

Pouze můj otec a já jsme unikli zajetí, protože centrální pozitronika OLD MANA neobsahovala údaje o podzemním městě Lemurů a Dvojkondiční, kteří OLD MANA ovládli, o něm nevěděli.

Tak se stalo, že se mému otci, hrdinnému pozemskému komandu a mně podařilo vlákat jednoho Strážce času do podzemního města, tam ho přemoci, svázat a poslat pryč transmitterem. Vojáci komanda zahynuli na útěku před dalšími dvěma Dvoj kondičními, otci a mně se však podařilo ukrýt v labyrintu podzemních jeskyní. To jsme ještě nevěděli, že transmittovaný Dvojkondiční se zhmotnil na Neptunu, kde ho zajalo komando Dona Redhorse.

Byl to právě Aser Kin, se kterým jsem se neúspěšně pokusil jednat dnes ráno. Mylně jsem se domníval, že mě jako jednoho ze svých přemožitelů okamžitě nenapadne, ale mýlil jsem se a tento omyl mě málem stál život. „Hej, vy tam! Spíte?“

Hlas z telekomu mě opět vrátil do přítomnosti. Zaklel jsem a vypnul antigrav, teprve potom mohl můj moskyt klesnout do vstupní Šachty s umělým stavem beztlíže, která se pod strojem rozevřela, nejspíš už před minutou. Chápal jsem vztek náčelníka hangáru.

„Podívejte na něho! Specialista USO! To vždycky ve službě spíte?“ nepřestával hlas z telekomu.

Šťav mě tón toho neznámého a hlavně jsem byl naštvaný na sebe, tak jsem raději sundal přilbu s vestavěným telekomem a vystoupil. V hangáru byla dýchatelná atmosféra.

„Omlouvám se!“ zamumlal jsem, když jsem uviděl přijíždět náčelníka hangáru. „Zamyslel jsem se nad jedním problémem.“

„Nebyl ten problém náhodou blond'atý?“ zeptal se korpulentní muž a vyvalil se ze svého vozidla. „Jedno bych vám rád řekl, i když jste specialista USO...“

Nedokončil a vyvalil na mě oči. Potom se postavil do pozoru a začal koktat: „Pane! ...plukovníku Mokarte! ...nevěděl jsem, pane, ...velice se omlouvám...“

Prívětivě jsem se zašklebil a šklebil se tak dlouho, dokud se také nepousmál. Pak jsem mu opatrně poklepal na rameno.

„Až na ten tón to bylo v pořádku. Spát při přistávání je zakázáno a já jsem skutečně spal i když s otevřenýma očima,“ uklidňoval jsem ho. „Když jsem viděl zblízka OLD MANA, vzpomněl jsem si na ty statečné vojáky, kteří za mě položili život. Cítím se vinný, i když jsem jim to nerozkázal ani nedovolil. Bez jejich oběti bychom však Ilja Máíume, můj otec a já nikdy nedobyli OLD MANA pro lidstvo. Tak lidské Činy žijí dál i po smrti těch, kteří je vykonali.“

Musel jsem potlačit vzpomínky, v tuto chvíli jsem si nemohl dovolit být sentimentální. Situace byla kritická a do Činné služby byli povoláni všichni záložníci. I já už jsem nebyl archeologem, ale opět specialistou USO, kterého Čekal mimořádně důležitý a obtížný úkol. Teprve teď jsem si muže před sebou pořádně prohlédl. Muselo mu být aspoň osmdesát. Hrdě se narovnal a bylo vidět, že přes svou tělnatost je stále silný a čilý. „Nadporučík záloh válečného loďstva Rapon Cornyn, pane! Vyznamenán Zlatým bleskem expedičního sboru Andromeda za vyhození do povětří jedné planetární pevnosti Mistrů ostrovů," Polkl jsem nasucho. Byl to tedy jeden z těch vysoce specializovaných pyrotechniků z pionýrských časů kosmických letů ! Věděl jsem, co všechno dokázali ve válce s Mistry ostrovů v Andromedě. Jejich akce byly často sebevražedné a jen málokdo z nich se z Velké války o Andromedu vrátil živý.

„Můj syn je také pyrotechnik," dodal pyšně Rapon Cornyn. „Byl už třikrát vyznamenán. Ty zvláštní schopnosti se zřejmě u nás v rodině dědí." Uctivě jsem potřásl starému záložníkovi pravicí na které chyběly tři prsty. „Snad vašeho syna někdy poznám," řekl jsem a rozloučil se. Pospíchal jsem k pohyblivému chodníku, který mě donesl k hlavní kopuli OLD MANA. „Solární maršál nesmí být rušen," prohlásil vysoký, hubený poručík. „Koná se u něj mimořádná porada."

„Jen se ho zeptejte!" řekl jsem netrpělivě. „Přicházím ve stejné věci v jaké ti tři Halut'ané, kteří jsou teď u něho. A mám informace, které mohou být pro jednání důležité." Poručík se trochu začervenal. Zřejmě byl v rozpacích, cítil se mnou, ale měl zcela jednoznačné rozkazy.

„Je mi líto, plukovníku Mokarte. Udělal bych pro vás všechno, pane, ale rozkaz je rozkaz."

„Kvůli trvání na liteře předpisů už padly světové říše," řekl jsem vztekle.

„Naposledy: ohlaste mě."

„Ne," odpověděl rezolutně a když jsem pokročil k němu, zašmátral po zbrani. Cvrknul jsem ukazováčkem do jeho zápěstí, mladík zařval bolestí a pustil zbraň. Věděl jsem, že ještě tak půl hodiny nedokáže pohnout rukou. Uvědomoval jsem si, že moje jednání je nekorektní, ale jsou okolnosti, kdy se musí jednat i proti rozkazům z nejvyšších míst.

S omluvným gestem jsem poručíka odstrčil tak, aby padl do křesla. Vypadal groteskně když dopadl a nohy mu vyletěly do vzduchu.

Kdyby mě opravdu chtěl zadržet za každou cenu, jistě by to dokázal. Stačilo vykřiknout heslo a do místnosti by vtrhli strážní roboti, kteří stojí za dveřmi. Neudělal to.

Pochopitelně jsem se v OLD MANOVÍ dobře vyznal a bez rozmýšlení

zatlačil na lištu u dveří a tím dal robotům v druhé předsíni na vědomí, že do konferenční místnosti vstupuje někdo povolaný. Jinak by se na mě vrhli i bez rozkazu. Takto však stáli v pozoru, když jsem je míjel. Zasalutoval jsem, i to patřilo k identifikaci povolaných. Programátoři vycházeli z toho, že atentátník se salutováním nebude zdržovat.

Poslední dveře se otevřely automaticky, když instalovaná pozitronika zaznamenala kladnou reakci strážných robotů.

Dvě masivní křídla pancéřovaných dveří zajela do stěn po stranách. Bez váhání jsem vstoupil do vkusně zařízeného sálu. Dva štábní důstojníci právě instalovali promítačku. U konferenčního stolu ve tvaru podkovy seděli ve zvláštních křeslech tři Haluťané v zelených bojových kombinézách. Vlevo od nich jsem poznal teleportéra Taka Kakutu, napravo telepata Fellmera Lloyda. Přímě proti mně stál robustní muž s krátce střiženými rudě zářícími vlasy: solární maršál Reginald Bull, zástupce Perryho Rhodana a spoluzakladatel Solárního impéria.

Bull řečený Bully poznal okamžitě, že jsem pronikl do místnosti ilegálně, ale jen nadzvedl obočí. To jeden ze štábních důstojníků reagoval rozhodněji sáhl po zbrani. Bull však nečekaně hbitě proklouzl kolem stolu a zadržel ho. Potom mě popadl za rukáv a vedl ke stolu v rohu.

„Doufám, že mě dokážete přesvědčit, že máte hodně pádné důvody pro svůj nedovolený vniknutí, plukovníku Mokarte!“ pošeptal mi a výhružný podtón v jeho hlase nešlo přeslechnout. Bully byl laskavý muž, to však neznamenovalo, že by nedbal na kázeň.

„To také doufám,“ odpověděl jsem suše, což vyvolalo na jeho tváři pousmání. „Přišel jsem abych v souvislosti s přítomností Haluťanů přednesl jeden návrh, pane.“

„Mluvte,“ vyzval mě maršál a sám se posadil proti mně. Měl kruhy pod očima a vypadal vyčerpaně, ovládal se však mistrně a jeho oči byly jasné a pronikavé jako vždy.

„Je mi známo, že Pinar Alto přinesl přístroj, který umožňuje proniknutí a setrvání v hyperprostoru...“

„Aha,“ přerušil mě s úsměvem Bully.

„Tak vás tedy posílá admirál Gatšolkev. To je pro něj typický, že vás neohlásil předem. Ale pokračujte.“

„Lze přepokládat, pane, že Pinar Alto vám navrhne proniknout do hyperprostoru a udeřit tam na arzenály paratrionu Dvojkondičních. Hlásím se dobrovolně k provedení této akce. Prosím, abyste mi dal k dispozici několik mutantů a pokud možno Oleka Camarona, který již v jednom takovém arzenálu byl.“

„Mutanty pusťte z hlavy, Mokarte,“ řekl trpce Bull. „Nemůžu teď žádnýho

z nich postrádat, natož ho vyslat do akce, ze který by se nemusel vrátit." Odmlčel se a zrak se mu zastřel. Tušil jsem, co tento muž prožil a prožívá. Nesmírná odpovědnost ležela na jeho bedrech. Kdekoho by již dávno zlomila.

Náhle vstal a jeho hlas zazněl opět bodře. „Pojďte, poslechnem si Halut'any. Vždyť ještě nevíme, jak si tu akci představují a co to je vlastně ten jejich mezidimenzionální katapult."

„Tak vy jste plukovník Perish Mokart," řekl Pinar Alto. Vždycky mě překvapovalo, že z halutské tlamy mohou vycházet lidské zvuky. „Solární maršál nám o vás vyprávěl. Byl to hrdinský kousek, dobýt tohoto robota jen se dvěma společníky. Obdivuji vás."

„Mnoho lidí přede mnou dokázalo podobné věci," odpověděl jsem. „A mnozí podobné věci ještě dokáží. Mluvme raději o vašem katapultu. Je s jeho pomocí skutečně možné proniknout do paratronových arzenálů Dvojkonďerrích?" Tři Halut'ané se dunivě zasmáli. Jejich mentalitu jsme poznali u Tolota a mohli jsme předpokládat, že tito tři budou i stejně dobrými taktiky a bojovníky. Bylo to požehnáním pro celou galaxii, že tyto bytosti byly tak mírumilovné!

„Omluvte, prosím, pánové, že tento holobrádek šel jaksi přímo k věci," omluvil se za mne Bull.

„Jeho přístup mi připadá velice osvěžující, pane," namítl Alto. „Pokud nic nenamítáte, mohli bychom přistoupit k promítání naší obrazové zprávy." Bul! s tím souhlasil. Přitom na mě vrhl napůl ironický, napůl uznalý pohled a já si opět uvědomil, jak náročné je jednání s Nesmrtelnými. Vypadají sice jako normální Pozemšťané, jsou však jiní; vědoucí, zralí, disponující nevyčerpatelnými zdroji zkušenosti. Nic pro ně nebylo úplně nové, všechno již prožili, i když v různých obměnách.

„Naši předkové původně vytvořili mezidimenzionální katapult, aby mohli vystopovat hmotně stabilní tělo, které může přebývat v hyperprostoru chráněno silovým polem. Proto se to zařízení také původně nazývalo „lokační transmitter", ačkoliv tento pojem nebyl dosti výstižný." Mluvil v bezchybném interkosmu, ale monotónně. Kdyby člověk zavřel oči, sotva by poznal, že to nemluví Pozemšťan. „Provedl jsem na přístroji dosti podstatné změny, takže nyní katapult může nejen sledovat, ale také přepravovat pevná těla."

Objevil se první plastický obraz. Byl tak dokonalý, že vznikl dojem, že tajemný přístroj skutečně stojí uprostřed konferenční místnosti. Základní tvar byl čtvercový. Strany Čtverce byly dvacet metrů dlouhé. V každém rohu této nosné plošiny byl krychlový útvar o straně šest metrů. Byly to projektoř. Z nich vybíhalo rudě světélkující pletivo z jakýchsi

trubek či tyčí v úhlu pětáctýřiceti stupňů. Celek pak dostával tvar komolého kužele nahoře otevřeného. Byl tam kruhový otvor o průměru pěti metrů. Tento otvor byl zakryt zářící koulí. Celek kužele a koule tvořil víceúčelovou anténu. Haluťan sdělil, že podstavec obsahuje autarkní energetický zdroj. „Lokační funkce přístroje spočívá v. tom, že vysílá rovnou do hyperprostoru zaměřovači impulsy,“ vykládal dále Alto. „Tyto impulsy se odrážejí od pětidimenzionální energetické konstanty, kterou produkuje ochranné pole těla, které setrvává v hyperprostoru. Sledovací jednotka přijímá odražené impulsy a plně automaticky je vyhodnocuje. Tak zjišťujeme přesnou polohu těl v hyperprostoru. Toto vysvětlení je samozřejmě velmi zjednodušené, ale pozemská hyperfyzika vůbec neobsahuje některé pojmy, které my používáme a tak jsem je musel nahradit zjednodušujícím popisem. Prosím proto o pochopení.“

„Víme, že vaše věda je mnohem vyspělejší než naše a plně chápem vaše obtíže,“ ujistil ho solární maršál.

Bull mluvil klidně jako kdyby šlo o běžnou přednášku, ale mně Altová zpráva brala dech. Co dosud víme o tom pětidimenzionálním kontinuu, které nazýváme jednoduše hyperpros torem nebo nadprostorem? Pouze to, že má jednu dimenzi navíc, ta se dá vyjádřit matematickou konstantou, a že odmítá každou stálou část jiného kontinua, na čemž spočívala dematerializace a zhmotnění u zastaralých „tranzičních“ lodí. Přičemž pojmy odhmotnění a zhmotnění představují pouze myšlenkové můstky, jimiž se člověk pokouší popsat strukturní změny a jejich zrušení.

Jinak bychom již dávno sami vypátrali a zničili paratronové základny Dvojkondičních. Zadaného stavu jsme však pouze pouhou náhodou objevili, že takové základny vůbec v hyperprostoru existují. A nyní přicházejí tři Haluťané a pokoušejí se nám popsat stroj, s jehož pomocí nejenže lze vypátrat cizí těleso v hyperprostoru, nýbrž se tam lze i přemístit jako pevné tělo. Se stejným úspěchem bychom mohli vykládat neandrtálcům, proč při jaderné reakci vzniká více energie než při spalování dřeva v jejich ohništi. „Vidím, že přemýšlíte, plukovníku,“ obrátil se na mě Bull. „Skutečně se chcete katapultovat do hyperprostoru?“

„Omyl, pane,“ oponoval jsem rázně. „Mé rozhodnutí je nezvratné. Přemýšlel jsem pouze o tom, jak se mohu vrátit, když s sebou nebudu mít mezidimenzionální katapult.“

„To jsme už vyřešili,“ prohlásil Alto. „Těší mě, že jste hned vyhmátl klíčový problém. Naštěstí druhý katapult vůbec nepotřebujeme.“

Nahrazujeme jej tak zvaným aktivátorem. Jelikož si uchováváme svou energetickou strukturu a zůstáváme tudíž stálou částí tohoto kontinua, stačí přepólování funkce katapultu aby nás dostal zpátky.“

„Jednoduše řečeno," řekl Bully, který si liboval v obrazných popisech, „budete viset na energetický gumě, jejíž druhý konec bude připevněný ke katapultu. Když se dostanete do hyperprostoru, zavěsíte se tam na imaginární háček. Jak

mile však použijete aktivátor, háček povolí a vy posvístíte zpátky. Je to tak?"

Povzdechl jsem si. Obrazně tenhle problém opravdu nešlo vyjádřit. Haluťané se však dunivě smáli, zřejmě je Bullovo přirovnání opravdu pobavilo. Mě bylo spíš do pláče, když jsem pomyslel na to, kolik jsme z fungování katapultu opravdu pochopili.

„No dobrá, tak tedy zůstaneme u gumy," řekl jsem s povzdechem.

Po krátké přestávce, kterou všichni kromě Haluťanů již opravdu nutně potřebovali, nám Alto promítl film o fungování katapultu. I když z hyperprostoru nebylo nic vidět, mě osobně velmi uklidnila samotná skutečnost, že fungování stroje bylo už úspěšně vyzkoušeno.

Na závěr nás Alto informoval, že se už sám do hyperprostoru podíval. Byl hmotně na jedné základně Dvojkondičních a provedl tam několik diverzních akcí dověděl se to však pouze z výsledků výslechu v hluboké hypnóze, protože sám si pobyt v hyperprostoru nepamatoval.

„To je hodně tenký stýblo," zamumlal Bull, když Haluťan dokončil svůj výklad. Bylo vidět, že ho velice zklamalo, že konkrétní výsledky nejsou známy, protože ani v hluboké hypnóze je nedokázal popsat. Nebylo tudíž prokázáno, že muž, který je katapultován do hyperprostoru je vůbec schopen provést cílenou akci.

Zhluboka jsem se nadechl. Mohlo se stát, že solární maršál plán Haluťanů odmítne.

„Ale stéblo to je, pane," konstatoval

jsem. „A Impérium se za dané situace musí chytat i toho nejtenčího stébela!"

„Já vím, můj milej Mokarte," odpověděl. „Ale za těchto předpokladů tam nemůžu vyslat žádný mutanty. Nemůžu riskovat..."

Náhle se zvedl, zastrčil ruce do kapes, otočil se a šel k obrazovce a zadíval se na ní. Tužil jsem však, co chtěl říci a v poslední chvíli se zarazil: Nemůžu riskovat životy posledních mutantů, kteří nám zbyli.

Pro mě to byl další doklad toho, že pravý Perry Rhodan je stále nezvěstný, protože většina mutantů byla spolu s ním na palubě CRESTUIV. Nebylo proto divu, že John Marshall a další esa z jeho sboru mutantů se již tak dlouho neobjevili. Oficiálně se tvrdilo, že byli vysláni na zvláštní misi.

Jediný pohled na zamračené tváře Kakuty a Lloyda mi prozradil, že mám pravdu.

Bylo velice taktní, že Rhodanův dvojník se této porady nezúčastnil.

Působilo by to trapně.

Najednou se podlaha zatřásla pod těžkými kroky. Znělo to, jako kdyby pochodoval oddíl válečných robotů. Bez rozmýšlení jsem se odrazil od země, udělal salto mortale a přistál u dveří do místnosti robotů právě v okamžiku, kdy se otevřely.

S rozpačitým úsměvem jsem zastrčil impulsní zbraň do pouzdra a ustoupil stranou. Za řadou robotů jsem viděl zrudlý obličej poručíka z předsíně. Nebylo divu. Nešťastník musel začít pochybovat o smyslu své existence, když během krátké doby do konferenční místnosti pronikly dvě osoby navzdory jeho rozkazům.

A navíc oba váleční roboti ve druhé předsíni s mechanickou umíněností v pokleku mířili na netvora.

„Nestřílejte!“ slyšel jsem křičet Bulla za mémi zády. Zřejmě to platilo Halut'anům, kteří nevěděli, že jim podobné monstrum není Dvojkondiční, nýbrž pouze robot ukrývající tým těch nejmenších lidí. Byl to paladin ...

„Halo, majore Define!“ zavolal jsem a zamával směrem k hlavě umělého netvora. Nikdy jsem se osobně nesetkal se siganským specialistou USO, ani jsem neviděl jeho robota, ale věděl jsem všechno o té bláznivé konstrukci. Stroj otevřel zcela přirozeně vypadající tlamu a ozval se dunivý hlas: „Z cesty, trpaslíku, nebo tě zašlápnu!“

Zašklebil jsem se a ustoupil ještě o krok a ta věc potažená černou plastickou hmotou dusala dál. Při přitažlivosti 1 g vážila devětašedesát metrů. Proti ní i Oxtorňan byl trpaslíkem. Podlaha, dimenzovaná pro pohyb Pozemšťanů a obyčejných válečných robotů, se třásla, ale vydržela.

Netvor se zastavil před konferenčním stolem. Potom se otevřel maličký výstupní otvor v patě a vystoupil trpasličí humanoid s pastelově zelenou kůží a Černými vlasy. Obdivuhodným skokem na trpaslíka překonal výšku metr dvacet a dostal se na desku stolu. Rozhlédl se a když uviděl solárního maršála, zasalutoval tak řízně, jak se to málokdy vidí.

„Specialista USO major Harl Defin hlásí příchod, pane!“ zazvonil tenounký hlásek a to ještě mužíček šestnáct a půl centimetrů vysoký musel křičet ze všech sil,

aby mu vůbec bylo rozumět. Při tom Siganci bylo už sto třicet let, podle jejich měřítek to bylo časné mládí, postpubertální věk. Předpokládaný průměrný věk Definovy generace Siganců se měl pohybovat mezi devíti sty a tisícem let.

Major zvedl nějaký malý přístroj, zřejmě telekom, k ústům. Co říkal, jsem neslyšel, ale náhle se z robota vyhrnula horda maličkových majorových spolupracovníků, kteří jako blechy naskákali na desku stolu.

Dalo mi dost práce, abych se nezasmál, Kakuta a Lloyd na tom nebyli lépe a

také v koutcích Buílových úst to cukalo. A už vůbec si nedovedu představit, co by se stalo kdyby se ozval ohlušující srnčí Halut'anů. Sigancům by to muselo při nejmenším roztrhat ušní bubínky.

„Komando pozor!“ zakřičel major do maličkého tlampače. Siganci ztuhli v pozoru a vzhlíželi k solárnímu maršálovi. „Pane! Slyšeli jsme, že se zde koná porada o akcích proti Dvoj kondičním. Žádáme vás o dovození podílet se na nasazení!“

Bully se vysmrkal, nejspíš aby na okamžik skryl svou tvář. Když se jeho tvář opět odkryla zrakům přítomných, byla už zcela vážná.

„Děkuji celému komandu a zvláště vám, majore Define!“ řekl tiše. „Dobře víte, jak si vás a vašich schopností cením. O nasazení specialistů USO však nerozhoduji já, ale velení USO. Je mi líto, ale musíte se obrátit nejdříve na admirála Gatsoíkova. Teprve s jeho souhlasem můžu rozhodnout o vašem nasazení.“

„A co tenhle oxtornský superman?“ major ukázal na mě. „O tom rozhodovat můžete?“

Rychle jsem přispěchal Bullovi na pomoc.

„Dostal jsem od admirála Gatsoíkova výslovný rozkaz vypracovat plán operace s nasazením halutských prostředků a zúčastnit se provedení operace. Spojte se s admirálem a ověřte si to. Zároveň mu můžete vyřídít, že se přimlouvám za vaše nasazení,“ oznámil jsem podle pravdy.

Bull využil toho, že Defin od něj odvrátil zrak a vyčítavě se na mě podíval a zlehka zavrtěl hlavou. Zřejmě nemel v úmyslu nasadit do akce singanské komando.

Major Defin reagoval naopak nadšeně: „Beru zpět, co jsem kdy řekl o Oxtorňanech a o vás osobně. Navrhnou vás na čestné občanství Sigy, plukovníku Mokarte!“ „Nezapomínejte, že to bych se musel dostavit na administraci Sigy k převzetí čestného občanství. Zkuste si to představit,“ řekl jsem v návalu škodolibosti.

Všichni až na Halut'any se rozesmáli. Halut'anům ironie unikla a brali to jako logicky správnou věcnou připomínku.

Na rozdíl od nich Defin moje slova pochopil až moc dobře. Zatvářil se uraženě a beze slova seskočil se stolu a odpochoval do svého robota.

Major byl pryč asi čtvrt hodiny, zřejmě hned nedostal spojení. Já jsem zatím vysvětloval Halut'anům účel a konstrukci paladina, který je velmi zajímavý.

Vnější podoba byla podružná v podstatě bylo jedno, zda imituje tvar těla Pozemšťana nebo Halut'ana. Halut'any zajímal především použitý materiál SAC Super-Aíronital-Compositum s mimořádnou odolností proti zásahům.

Kdybychom ho srovnali s terkonitovou ocelí, lišil se od ní asi tak jako ocelový plech od balicího papíru. Byl jedenadvacetkrát odolnější. Tavil se

při teplotě 81 tisíc stupňů Celsia. Používal se však jen zcela výjimečně vzhledem k velmi vysoké výrobní ceně, která dosahovala čtyř set tisíc za kilogram.

Paladin byl tudíž jedním z nejdražších objektů v galaxii. Proto se ozývalo mnoho hlasů proti konstruování tohoto monstra. I já sám jsem byl přesvědčený, že tři Oxtorňané představují stejnou bojovou sílu jako tento výtvar. Boje s Dvojkondičními mě však přesvědčily, že jsem se mýlil.

Nebýt paladina, značná část Zeměkoule by byla zničena, když se tam objevila skupina Dvojkondičních donucených k nouzovému přistání. Až komando Siganců se svým robotem zabránilo katastrofě a Strážce času zničilo.

Bez majora Harla Defina by však paladin měl sotva poloviční cenu. Sám si říkal „pocitový mechanik“. Pomocí sběrače v přilbě přenášel své povely k jednání vědomé i čistě instinktivní, rozumové i emocionální přímo na pozitronické řídicí centrum robota. V bojové situaci ho proměňovalo toto spojení v neuvěřitelně rychle reagujícího kyborga, který překonával každou organickou bytost i každého robota.

Byl bych velice rád, kdybych při akci měl s sebou paladina. Admirál Gatšolkev byl patrně stejného názoru, protože Defin ohlásil, že admirál dává robota i komando Siganců solárnímu maršálovi k dispozici podle jeho uvážení.

Bull však jen potřásl hlavou. „Možná“, že dělám chybu, když váni bráním zúčastnit se operace. Musíme však počítat s tím, že každým okamžikem začne další velká ofenzíva Dvojkondičních. Musím teda rozhodnout, zda významně posílit šance na úspěch akce „Parabáze“, nebo obranu Sluneční soustavy. V prvním případě úspěch neznamená ještě efektivní ochranu lidstva, ve druhém ano. Doufám, majore Define, že chápete, že nemůžu jednat jinak,“ vysvětlil své stanovisko Bully.

Malý Siganec svěsil hlavu. Věděl jsem, co se v něm odehrává. Toužil zasadit Dvoj kondičním ránu tam, kde se doposud cítili být v bezpečí. Na druhé straně byly Bullovy argumenty přesvědčivé. Pro specialistu USO existovala za těchto okolností jediná možnost.

„Máte pravdu, pane. Paladin vám zůstává k dispozici pro obranu Sluneční soustavy,“ řekl, otočil se a v čele svých mužičků odpochoďoval zpět do svého robota. Hned na to se robot dal do pohybu a opustil konferenční sál.

Bully se mlčky díval za ním.

„Tak dobrá,“ řekl konečně. „Plukovníku Mokarte, dám vám k dispozici Fellmera Lloyda i když hodně nerad. Tak budete mít ve svém komandu telepata a zaměřovače impulsů. Nutně ještě potřebujete někoho, kdo se dokonale vyzná ve výbušninách. Okamžik, prosím.“

Odešel do vedlejší místnosti a když se po několika minutách vrátil, oznámil: „Mám pro vás vynikajícího odborníka, Cuena Cornyna.“

Po poradě s NATHANEM, obřím počítačem na Luně, při níž byl dopracován

naš plán, měl podle předpisů následovat osmihodinový odpočinek před nasazením. Bull však okamžitě přistoupil na můj návrh, aby se odpočinek zrušil. Svědčilo to o naléhavosti situace lépe než jakákoliv slova.

Nyní jsme čekali na OLD MANOVĚ plošině TIL Na celé rozlehlé ploše stál pouze mezi dimenzionální katapult. Pinar Alto byl v podstavci, v němž byly zabudovány řídicí panely. Hisso Rillos a Upper Kisca ve svých bojových kombinézách vypadali jako pravěcí netvoři. My lidé Fellmer Lloyd, Cuen Cornyn a já jsme vedle nich vypadali křehce a bezmocně. A tak jsme se také cítili, snad až na Cuena Cornyna, který na tuto operaci pohlížel jako na každou jinou z ryze technické stránky. Byl klidný a neuvěřitelně se podobal svému otci, jen vrásek měl ještě málo.

Když jsem se díval do jeho mladého obličeje, měl jsem výčitky svědomí, že jsem Bullovi jeho zařazení do komanda nevymluvil. Jako specialista USO jsem přece také docela obstojně dovedl zacházet s výbušninami. Bylo však už pozdě měnit složení komanda.

Na plošinu nás doprovodili pouze Reginald Bull a Tako Kakuta.

Teleportérův obličej byl nehybný jako maska, ale z jeho pohledu jsem vyčetl obavy o nás. Během staletí musei mutant vidět odcházet bezpočet komand a více než třicet procent z nich se nikdy nevrátilo.

Alto vystoupil z podstavce katapultu a oznámil: „Hotovo. Za pět minut vašeho času se katapult zapne.“

Solární maršál přistoupil ke mně a pevně mi stiskl ruku. Vzhledem k tomu, že

jsem měl opancěřované rukavice, působil tento stisk neosobně a odtážitě.

„Zlomte vaz!“ řekl chraplavě. Potom přistoupil k Lloydovi. Neřekli si ani slovo, ale dlouho si mlčky dívali do očí. Nakonec stiskl ruku Cornynovi a spolu s Kakutou opustil plošinu a my jsme vstoupili do klece katapultu. Nad námi se stříbrně leskl plášť koule uzávěru. Přemýšlel jsem, co se s námi ve skutečnosti bude dít, až katapult začne fungovat.

„Zaměřil jsem v hyperprostoru cizí těleso,“ řekl dle možností tiše Alto. „Nemohu ovšem zaručit, že je to základna Dvojkondičních.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Lloyd. „Když nebudeme mít napoprve štěstí, zkusíme to znovu.“

„Jak daleko od nás je zaměřené těleso?“ zeptal se Cornyn.

Alto se dunivě zasmál a řekl: „Jeden metr nebo milion světelných let.“

Raději se ptejte, jak daleko od nás je hyperprostor.“

„Věčnost," poznamenal klidně Lloyd.

„Věčnost?" opakoval zamyšleně Cornyn. „Věčnost je všude, i v nás..."

„Právě!" řekl Lloyd.

Zdělil jsem se. Takové filozofické debaty se dobře hodí pro přátelské posezení v útulném pokoji, ale tady, na pokraji něčeho, co daleko přesahuje lidskou představivost...

„Ted'!" zaburácel Kiscův hlas.

Mřížoví kolem nás se najednou proměnilo v ohnivou stěnu. Oslněn jsem zavřel oči. Měl jsem pocit, že každá buňka v mém těle exploduje. Někdo ječel. Potom jsem tvrdě dopadl na zem.

Ve zlomku vteřiny jsem se zorientoval: byli jsme na kruhové, zvrásněné plošině a všude, kde nic nebránilo výhledu, jsme viděli tmavočervené výboje neznámé energie. Reagoval jsem zcela automaticky.

„Kryjte se!" zakřičel jsem do mikrofonu v přilbě.

Bylo to zbytečné, protože to patřilo k návykům kosmických bojovníků.

Udělali jsme to jeden po druhém: každý se vrhl za nejbližší vhodnou terénní vlnu se zbraní připravenou ke střelbě na dosud neviditelného nepřítele.

Trochu jsem otočil hlavu a podíval se na ukazatele vnějšího prostředí. Zjistil jsem, že na plošině je vzduchoprázdno a že je obalena sférickým paratronovým polem.

Zhmotnili jsme se tedy skutečně v hyperprostoru!

Ne! řekl jsem si. Tady něco nehraje. Jsme na kousku našeho obvyklého Čtyřrozměrného časoprostorového kontinua. Hyperprostor začíná až za paratronovou bublinou. Tohle je importovaný kousek našeho Vesmíru, i vzduchoprázdno k tomu patří. Nebýt tohoto čtyřrozměrného ostrova, nezhmotnili bychom se v pětirozměrném kontinuu, ale propadli zpět do našeho prostoru.

„Můj ty Bože!" uslyšel jsem ve sluchátkách Cornynův povzdech. Zdálo se, že je otřesený, a nebylo divu. Mezi mohutnými výboji jsme mohli spatřit podivné svítící útvary, které se majestátně pohybovaly nad námi i pod námi. Vypadaly jako obrovské molekuly označené radioaktivními stopovými prvky a prohlížené elektronovým mikroskopem.

„Jedná se o galaxie našeho kontinua,"

vysvětloval Riilos. „Z hyperprostoru vypadají takhle aspoň pokud jste chráněni paratronovým polem."

Přinutil jsem se ke klidu, ačkoliv jsem měl pocit, že každým okamžikem ztratím nervy.

' „Můžete mi říct, která z těch galaxií je naše?" zeptal jsem se Halut'ana.

„Předpokládám," řekl AI to, „že galaxie nejsou tam, kde je vidíme. Jsou to jen... Nevím, jak bych to přiblížil..."

„Něco jako falešné zrcadlení," nadhodil Lloyd.

„To by mohlo věc nejvíc přiblížit," souhlasil Alto a zasmál se. „Ale víte, jak to s takovým přiblížením ve skutečnosti je. Může to být velmi blízko i velmi daleko."

„Jsou vaše domněnky založené na ryzí spekulaci nebo na přesných propočtech?" zeptal jsem se.

„Na spekulacích vycházejících z propočtů, Mokarte," odpověděl halutský hyperfyzik. „Možná, že to zní absurdně, ale pouze v tom případě, že nevíte, že spekulace je superpozitronikou svého druhu."

„Fajn!" zamumlal jsem. „Věnujme se našemu úkolu."

Ve skutečnosti jsem už nechtěl nic slyšet. To, co jsem vyslechl, mě nutilo pochybovat o mém zdravém rozumu. Nejde lidstvo chybnou cestou? Jestliže je spekulace „superpozitronikou" nemohl jsem či nechtěl tomu uvěřit.

„Nemáte horečku, plukovníku?" zeptal se znepokojeně Lloyd.

„Proč?" zeptal jsem se nechápavě.

„Protože drkotáte zuby jako při zimnici."

„To nic," ujistil jsem ho. „Aspoň nic, co by nějak souviselo s naším úkolem."

Vzchopil jsem se a začal pozorněji prohlížet okolí. Stále ještě nebyla vidět žádná nepřátelská reakce na naše vniknutí do paratronové bubliny.

Plošina v hyperprostoru vypadala jako zvláštní město. Četné prohlubně, stupňovité vyvýšeniny a různé velké kupolovité stavby bez oken narušovaly monotónnost ocelového povrchu.

„Tohle nemůže být arzenál Dvojkondičních!" konstatoval Lloyd. „Ten vypadá podle Olekova popisu docela jinak."

Mně to bylo také jasné. Našli jsme něco jiného. Nevěděli jsme ani, jak tato plošina souvisí s Dvoj kondičními. Nějakou souvislost mít musela, jinak by nemohla být v hyperprostoru.

„Něco jsem zaměřil!" ohlásil Lloyd. Lloyd nebyl jen výborný telepat, ale vnímal i myšlenkové a citové impulsy a dokázal zaměřit místo, odkud vycházejí. Zatajil jsem dech.

Trpělivě jsme čekali. Nikoho z nás by ani nenapadlo tlačit na mutanta, tím bychom mohli vše pouze pokazit.

„Jsou to individuální vibrace, které pocházejí zřejmě od čistě biologicky žijících organismů," oznámil po chvíli Lloyd. „Nejsem schopen je nějak blíže identifikovat. Rozhodně nejde o myšlenky v našem slova smyslu."

Trochu jsem se nadzvedl, abych lépe viděl území před námi. Na celé ploše se nic nehýbalo. Nebýt Fellmera, asi bychom došli k názoru, že jsme se dostali na opuštěnou základnu.

Náhle se jeden z Haluťanů postavil. Podle znaků, které Haluťané měli na prsou a na zádech, jsem poznal, že je to Alto.

„Nemáme čas na dlouhé úvahy," pro

hlásil netrpělivě. „Navrhuji, abychom prozkoumali některou stavbu."

Vyskočil jsem také a postavil se Altovi po bok. Haluťan nesl pod svým bojovým oblekem aktivační přístroj, který nás měl dopravit zpět do Einsteinova prostoru. Bylo to od něj nezodpovědné, že vystavoval nenahraditelný přístroj nebezpečí.

Ale stále se nic nehýbalo na tomto ocelovém světě. Jen rudá záře energetických výbojů zbarvovala vše barvou krve. Lloyd se postavil vedle mě a viděl jsem, jak už otvírá ústa, když se ozval Cornynův výkřik.

Bleskurychle jsem se otočil, zbraň připravenou k palbě. Když jsem spatřil Kiscu, byl už sto metrů daleko a běžel dál.

„Vraťte se, Kisco!" zavolal jsem na něho.

„Někdo musí jít první!" křikl na mě. „Prorazím vchod do nejbližší kopule."

„Nemůžeme ho opustit, Mokarte," řekl rezignovaně Alto.

Kisca dosáhl již rychlosti nejméně sto kilometrů za hodinu a ještě k běhu nevyužil svých běhavek. Věděl jsem, co má v úmyslu a považoval to za chybný postup. Navíc jsem já velel celému komandu. I Haluťané se mě měli zeptat, než něco podniknou, nebo čekat na mé rozkazy. Rozhodně jsem nebyl připravený na tak hrubé porušení kázně u tří vědecky vzdělaných bojovníků, zvláště po zkušenostech sTolotem aTeikem. Když jsem však spatřil, že mladý Haluťan provedl molekulární přeměnu svého těla tak, že nyní nabylo pevnosti terkonitové oceli, a chystá se prorazit otvor v nejbližší kopuli,

nezbylo mi než vydat rozkaz k jeho následování, abychom mu mohli poskytnout aspoň účinnou palebnou ochranu. Museli jsme se snažit, abychom využili ze vzniklé situace co nejvíc.

S pomocí létacích přístrojů zabudovaných v bojových kombinézách, jsme Kisca skoro dohonili. Byli jsme vzdáleni ještě tři sta metrů, když prorazil stěnu a zmizel uvnitř.

Okamžitě jsme klesli k zemi a se zbraněmi připravenými k palbě pozorovali, co se bude dít. Z proraženého otvoru vystřelil bělavý mráček, který se ve vzduchoprázdnu okamžitě zkondensoval a klesl na povrch jako jiskřivý povlak.

Já jsem oblak považoval za atmosféru unikající z nitra stavby, ale Lloyd vykřikl'cosi neartikulovaného. Než jsme pochopili, co ho vyděsilo, objevil se v otvoru Kisca.

V první chvíli jsem si oddechl, ale vzápětí jsem postřehl, že se potácí. Zdálo se, že jeho masivní, sloupovité nohy už nemohou tělo unést. Ve sluchátkách

jsem uslyšel dunivý výkřik a následoval dlouhý sten.

Alto a já jsme se rozběhli současně. Hyperfyzik, stejně jako já, si zřejmě myslel, že je Kiska raněn. Neměli jsme ani potuchy, na co v kopuli narazil, jen jsme mu chtěli pomoci.

Dvacet metrů před Kiscou Alío náhle prudce zpomalil a udělal varovné znamení.

„Co je to?“ zasípal Alto.

„Žije to,“ řekl Lloyd, který nás následoval. „Právě to vysílá individuální vibrace, které jsem před chvílí zachytil.“

„To“ byl tvor tvaru salámu, šedobíle zbarvený, který ležel Kiscovi na ramenou

a pohyboval se jako housenka. Při tom se stále blížil k místu spojení trupu s hlavou.

Kiska už nekřičel. Klopýtal k nám. Jeho načervenalé oči v průhledné přilbě věštily zlo.

„Uppere Kisco!“ zakřičel jsem do mikrofону. „Zůstaňte stát!“

Haluťan se zastavil, ale jen na okamžik. Během té doby se hadovitě „to“ ovinulo kolem obvodu kupolovité hlavy. Kiska náhle vyrazil bojový pokřik a vrhl se na nás.

„Ta věc ho ovládá!“ vykřikl Lloyd. „Pozor! Zřejmě se jedná o symbionta!“

Zděsil jsem se. Zřejmě jsme nevědomky narazili na líheň tajemných symbiontů Dvoj kondičních. Také jsem nevěděl, zda oba zbývající Haluťané pochopili, co se jejich druhovi stalo. Patrně se domnívali, že dostal amok, Rillos se ho pokusil zastavit, ale byl odhozen.

„Lloyde, Cuene, zpátky!“ rozkázal jsem a přikrčil se. Potom jsem dal znamení Altoví a oba jsme vyrazili proti Kiscovi, popadli ho za paže a snažili se ho zadržet.

Jednoduše nás setřásl. Já jsem dostal ránu do hrudi, která mě odmrštila na deset metrů. Ale co do tělesné síly, mohl jsem soupeřit s Haluťany pokud neproměnili svou tělesnou strukturu. Byl jsem zpátky u něho dřív než čekal. Moje ruka rychle klouzala po symbiontovi. Záhadný tvor se okamžitě zbarvil do fialová. Uhnul jsem před další Kiscovou ránou a poskakoval kolem něho. Vtom se Alto a Rilíos současně ze dvou stran vrhli na Kiscu a já jsem mu mohl zasadit úder karate. Nohou jsem mu vyrazil zbraň z ruky, sotva ji tasil. Vylétla vysoko a obloukem padala.

„Držte ho pevně!“ zakřičel, jsem na Haluťany a zároveň jsem vytáhl svůj vibrační nůž. Byl z oxtornitu a krájel ocel jako máslo.

Alto a Rillos pochopili můj záměr. Po urputném zápase se jim podařilo Kiscu povalit a přitisknout k zemi. Samozřejmě při tom zpevnil své tělo na tvrdost terkonitové oceli. S tím jsem počítal. Umožňovalo mi to uskutečnit

svůj záměr aniž bych ohrozil Kiscův život.

Úzká čepce! se zatřpytila, když jsem stiskl tlačítko vibrace. Alto zatím uvolnil Kiscovu přilbu a odhodil ji dozadu. Symbiont okamžitě stáhl své mikroskopicky tenká kontaktní vlákna z kosmické kombinézy a zabořil je do těla v místech, kde trup plynule, bez krku, přecházel do hlavy.

Právě o to mi šlo, protože jsem nechtěl poškodit Kiscovu kosmickou kombinézu. Haluťané sice mohli přežít nějakou dobu ve vakuu i bez ochranného oděvu, ale i jejich metabolismus měl své hranice. Reakce záhadného tvora mě také utvrdila v názoru, že nemá vlastní inteligenci, jinak by musel prohlédnout můj záměr.

Kisca tou dobou natolik zpevnil své tělo, že teď nebyl schopen žádného pohybu. Nasadil jsem čepel na symbionta a pevně sevřel rukojeť, protože symbiont měl neuvěřitelně tuhou konzistenci a rozřezat ho nebylo snadné.

V následujících dvaceti minutách jsem se dřel, Musel jsem toho tvora rozřezat na drobné kousky a každý zvlášť oběma rukama odtrhnout od Kiscova těla. Kontaktní vlákna při tom zůstala v Haluťanově těle. Jak jsem odtrhával kousky symbionta, přicházel Kiska k sobě a tak jsem doufal, že zbylé nitky v jeho těle nenapáchají žádnou škodu.

Když jsem dokončil svou práci, Alto opět uzavřel Kiscovu kosmickou kombinézu. Lloyd zatím spálil zbytky symbionta svým paprskometem, protože se zdálo, že každá buňka jeho těla je schopna vlastního života.

Vyčerpaně jsem se posadil vedle mladého Haluťana a pozoroval, jak se mu pomalu vrací kontrola nad vlastním tělem i duchem. Alto se ho pokusil vyptat na jeho pocity v době ovlivnění symbiontem, ale zdálo se, že vzpomínky z doby jeho „převzetí“ symbiontem mu zcela vypadly. Navíc byl vyčerpaný a nutně potřeboval klid.

Vtom jsem uslyšel Rillosův výkřik, otočil se a to, co jsem spatřil, mi vzalo dech.

Všude z kupolovitých staveb vylézali velcí housenkovití tvorové. Nejdříve jsem si myslel, že jde opravdu o živé bytosti, protože vypadaly zcela věrohodně. Teprve když jsem zahlédl trubičky v jejich tlamách, pochopil jsem, že jde o roboty.

Lloyd pochopil jako první, v čem spočívá jejich nebezpečnost. Jeho paraschopnosti nás zachránily, ne však nadlouho.

Lloyd a Cornyn se kryli za našimi těly. Pozemšťané byli tělesně příliš slabí a je

jich reakce byly příliš pomalé, než aby mohli čelit strašným útokům, které jsem za své dlouhé kariéry specialisty USO přežil. Tak tomu bylo i tentokrát. Stříleli jsme nepřetržitě. Většina z tisíců symbiontů, které roboti vystřelovali z trubiček, shořela v žáru z našich paprskometů nebo se

proměnila v obláčky plynů působením dezintegrátorů. Ale i se zbytkem jsme měli co dělat. Například Kiska stále ještě nebyl schopen reagovat tak rychle, aby ochránil své tělo.

Právě jsem zlikvidoval jednoho symbionta, který se usadil na Kiscově kombinéze, když se další dva zachytili na mých zádech. Bleskurychle jsem se vrhl na zem a protože se ještě nestačili uchytit, setřásl jsem je a likvidoval dezintegrátorem. Hned nato jsem se musei přikrčit, abych se vyhnul třem živoucím střelám.

Všechno by bylo mnohem snazší, kdybychom mohli zapnout své individuální ochranné clony, ale sotva jsme to Alto a já zkusili, vznikla rotující energetická spirála a my jsme byli rádi, že se nám podařilo přístroj vypnout. Od dalších pokusů jsme raději upustili. Obranná zařízení plošiny musela zahrnovat přístroje, které působily na ochranné clony a způsobovaly jejich rotaci. To činilo náš nejeфекtivnější ochranný prostředek zcela nepoužitelným. Kiscův případ dokazoval, že bojové kombinézy nás bohužel nechránily před ovlivněním symbionty. Ti se dali snadno likvidovat jen pokud se nezachytili. Jakmile se zachytili, zřejmě čerpali sílu z těla své oběti.

Náhle Rillosovo tělo pokryl celý chumel symbiontů. Nešťastník zařval. Rozběhl jsem se k němu, abych mu pomohl, a také Alto už ničil útočníky. Měl čtyři paže a to mu práci samozřejmě usnadňovalo. Já jsem držel v jedné ruce zbraň a příliš jsem mu pomoci nemohl.

Několik vteřin vládl chaos. Alto a já jsme umdlávali, protože jsme se museli nejen sami bránit, ale chránit i své druhy. Právě jsem odstraňoval vibračním nožem tři symbionty z Kiscovy kombinézy, když jsem ucítil, že mě cosi ochromuje.

Dříve než jsem stačil něco podniknout, začalo se mi okolí rozplývat před očima a zároveň mi nějaký hlas začal našeptávat, že se neděje nic špatného, že symbiont je mým přítelem.

Zbytky mého jasného vědomí mě varovaly, že jsem na prahu kritické proměny. Pokusil jsem se strhnout nepřítele rukama, ale symbiont mi seděl na zádech, kam jsem nedosáhl. Na to, abych se vrhl zády na zem, což by mě snad zbavilo mého nezvaného hosta, mi už nezbývala energie.

Něco se rozpláclo o průhled mé přilby. Další symbiont. To mi dodalo sílu a odvahu zoufalce. Zapnul jsem generátor ochranné clony. Chtěl jsem raději zemřít než být ztotočen.

V příštím okamžiku mě něco zdvihlo. Rudé výboje hyperprostoru splynuly v jednodlitou krvavě rudou stěnu, která se kolem mě otáčela stále rychleji a rychleji. Připadalo mi, že můj mozek začíná žít svůj vlastní, oddělený život a spojení s nervy v těle je přerušeno.

Bolest projela mým tělem jako elektrický výboj. Tma blížícího se bezvědomí přikryla můj duch jako zvonem. Prsty mé pravé ruky hmataly po opasku nezávisle na mém vědomí. Nahmataly vypínač generátoru a stiskly ho.

Zřítíl jsem se z výšky statisíců světelných let na maličký žhavý bod a spadl na úbočí nějaké hory. Když jsem se válel dolů ze svahu, přehnal se prese mě lavina kamení. Všude kolem to rachotilo, dunělo a bušilo. Potom se rachot proměnil v hučení moře a i to ustalo, když mnou někdo zatřásl. Pomalu jsem se opět probouzel k životu. Nade mnou se skláněl muž s černým

obličejem, který jsem viděl skrz průhlednou přilbu. „Rychle, pojďme!“ hrozivě zaduněl Halut'anův hlas ve sluchátkách a čtyři silné paže mě postavily na nohy.

Chvilí jsem se potácel a teprve šťouchnutí do zad mě přimělo vyrazit vpřed. Klopýtal jsem mezi úlomky kovu, zatímco kolem mě se táhly dráhy smrtících paprsků. Průzor jsem měl zašpiněný a mé tělo stále ještě reagovalo na povely mozku pomalu a neochotně. Nechtěl jsem vůbec myslet na to, co by se stalo, kdyby měl symbiont víc času mě zpracovat. Náhle jsem uviděl nějakou díru v kovovém povrchu. Někdo se z ní zvedl a kynul mi.

„Sem, rychle!“ uslyšel jsem Lloydův hlas. Pochopil jsem, že mí druhové prolomili povrch, aby se dostali do nitra plošiny. Zapnul jsem antigrav a vrhl se do otvoru. V příštím okamžiku otvor uzavřela mohutná Altová postava a pak i on začal klesat do hloubky. Na jeho hrudi se zachytil symbiont. Postřehl jsem ho teprve, když zasténal. Srazil jsem tvora hranou ruky.

„Díky, Mokarte!“ vyčerpaně zašeptal Alto.

„To já ti musím poděkovat, Alto!“

Ucítili jsme pevnou půdu pod nohama. Octli jsme se v nějaké rozlehlé hale, z níž se na všechny strany rozbíhal aspoň tucet chodeb. Rozhodnout, kterou z nich se dát, bylo obtížné. Na rozmýšlení však nebyl čas, protože Cornyn nám sdělil, že na strop haly umístil jadernou nálož, která měla za dvanáct vteřin vybuchnout.

Rillos vyrazil v čele naší skupiny, za ním Alto, který stále ještě musel pomáhat Kiscovi, pak Cornyn a Lloyd a já jako zadní voj.

Housenkovitě roboty nebylo zatím vidět. Všem nám však bylo jasné, že ačkoliv jednomu nebezpečí jsme unikli, možná nás Čekají ještě další a větší. Kupodivu jsme celou hodinu bloudili chodbami a na nic a nikoho jsme nenarazili. Vůbec nás to neuklidnilo. Cítily jsme se jako bezmocná oběť, které nikdo nebrání v činnosti jen proto, že dělá právě to, co si nepřítel přeje

aby dělala.

Vrátit se na povrch a pokračovat v boji by však bylo ještě šilenější. Kiska se dosud nevzpamatoval z přepadení symbionty, kráčel jako bez ducha a sám nepromluvil ani slovo, na otázky odpovídal zcela nesmyslně. Já sám jsem čas od Času cítil závrať a ztrácel rovnováhu a ani Alto nebyl ve své kůži. Proto Lloyd navrhl, abychom si odpočinuli. Právě jsme dorazili do další haly, z níž opět vedl tucet chodeb. „Musíme si také rozmyslet, co podnikneme dále. Zatím postupujeme bez plánu, ale naším úkolem je zničit parabázi Dvojkondičních," připomněl mutant.

„Příčemž tohle není to, co hledáme," dodal Rillos. „I když tahle líheň má patrně pro nepřítele velký význam, nemáme dost informací, abychom posoudili, co by její zničení mělo za následek."

Posadili jsme se u ústí jedné z chodeb, abychom v případě nutnosti měli možnost rychle uniknout. Chvilí jsem jen odpočíval se zavřenýma očima a měl jsem pocit, že se mi vrací rozvaha a akceschopnost.

„Navrhuji toto," řekl jsem tiše, „vyhledáme si nějaký úkryt, nejlépe v blízkosti

energetické centrály, aby bylo obtížné zaměřit energetické agregáty našich kombinéz. Kiska a další dva muži zůstanou v úkrytu. Ostatní se vrátí na povrch a pokusí se chytit jednoho robota. Pokud se nám to podaří, prozkoumáme jeho pozitroniku a tak případně získáme informace o bezpečnostním systému plošiny."

Po čtvrt hodinové debatě jsme se dohodli, že vyhledáme úkryt, kde zatím zůstanou všichni kromě Alta a mě. My dva se vrátíme na povrch.

Během další půlhodiny se nám podařilo zaměřit energetickou centrálu.

Ukázalo se, že produkuje různá překrývající se pole jejichž účel nám zatím unika). Rozhodně však poskytovala dokonalý úkryt před zaměřením našich relativně slabých agregátů.

„Buďte opatrní," řekl nám Rillos na rozloučenou.

Přikývl jsem. Rozhodně jsme se museli mít na pozoru, zda nám to bude něco platné, to byla ovšem jiná otázka. Lloyd, který na dálku cítil přítomnost živých bytostí, to měl o něco snazší. Měl nás upozornit hyperkomem, kdyby něco takového zaznamenal.

S Altem jsme se rozběhli k výtahové šachtě, kterou jsme objevili cestou.

5.

Past byla tak rafinovaná, že jsme ji objevili teprve když už jsme byli v ní. Zdálo se, že šachta vede vzhůru ještě nejméně sto metrů, když jsme náhle prudce narazili na tvrdou hmotu. Teprve po nárazu iluze zmizela. Usoudili jsme na optickou projekci, protože hypnotické ovlivnění bylo málo

pravděpodobné: Alto i já jsme byli vytrénováni tak, abychom podobné pokusy dokázali eliminovat již na úrovni podvědomí. Chvilí jsem se zlobil na Bulla, protože nám odmítl poskytnout teleportéra, vzápětí jsem si však uvědomil, že jistě budou užitečnější při obraně Sluneční soustavy.

„Mohu zkusit prorazit uzávěr šachty svým tělem," zašeptal Alto.

Přemýšlel jsem jen chvíli a návrh jsem odmítl. Ten, kdo nám nastrojil tuto past, určitě věděl o schopnosti Halut'anů zpevnit své tělo tak, aby prorazilo i ocelovou stěnu a třeba chtěl, abychom se pokusili právě o to. Bylo lépe přenechat iniciativu nepříteli a jednat podle okolností.

Já jsem strach neměl a ani Alto nejevil známky nervozity. Znali jsme svou sílu. Přemoci Halut'ana a Oxtorňana, to věru není snadné.

Když však o několik minut později začaly stěny našeho vězení intenzívně vyzařovat rudé světlo, naše sebevědomí značně utrpělo. Mohli nás tu prostě usmazit. Stále jsme však ještě vyčkávali, protože přístroje nám ukázaly, že rudé světlo je studené.

Náhle jsem sebou trhl. Můj měřič energie ukázal prudký nárůst až k velmi vysokým hodnotám a vzápětí pád k nule. Než jsem na to stačil Alto upozornit, už situaci na základě vlastních údajů vyhodnotil.

„Jsme v pětirozměrném transportním poli a pohybujeme se paratronovým kanálem," oznámil nevzrušeně. „Zřejmě jsme v paratronové bublině, která je částečně propustná pro záření hyperprostoru."

Polkl jsem. Proto tedy to krvavě rudé světlo kolem nás. Bylo tak silné, že dokonce „molekuly" galaxií nebylo vidět.

„Myslíte, že nás prostě dopravují do jiného vězení, ve kterém už pro ně nebudeme nebezpeční?"

Alto se dunivě rozchechtal. Halutský Černý humor mi šel na nervy, ale nic jsem neřekl.

„Dokud žijeme, představujeme pro naše nepřátele nebezpečí," prohlásil hyperfyzik. „Musíme jen najít cestu zpátky."

Podle mého soudu se to snadno řekne a hůř udělá. Lámal jsem si s tím hlavu, ale bezúspěšně. A ještě něco mi dělalo starosti... „Co se stane, když se paratronová bublina náhle vypne?" zeptal jsem se.

„Potom nás hyperprostor automaticky vyvrhne do normálního čtyřrozměrného kontinua. To je přírodní zákon. Nemůžeme se prostě stát součástí hyperprostoru."

„Pěkně děkuji!" řekl jsem sarkasticky. „To mě teda uklidnilo, Alto.

Můžeme se tedy vrátit do normálního prostoru třeba ve vzdálenosti stovek milionů světelných let od naší galaxie. Až pak naši pravnucci najdou naše mumie, pěkně je rozčílí, že tam nebyli první."

Alto se opět vesele zasmál. „Tak malá hmota jako naše těla bude okamžitě přitažena hmotou větší. Předpokládám, že spadneme na nějaké slunce. Bude to aspoň rychlé."

Rád bych věděl, jestli poslední poznámku mínil ironicky, ale vzhledem k tomu, že obličeje Halut'anů postrádají mimiku, nemohl jsem nic vyčíst ani z jeho tváře.

„Tato možnost však nepřipadá v úvahu," překvapivě pokračoval Alto a jeho hlas zněl nečekaně tvrdě. „Mám u sebe aktivační přístroj bez něhož se naši druhové nemohou vrátit. Musíme proto najít cestu zpátky k nim."

„Paratronový kanál!" vykřikl jsem. „Nějak se přece musí aktivovat. Jestliže jsme uvnitř paratronové bubliny, musí tu být agregát, který vytváří tento paratronový obal"

„Hledám ho už od okamžiku, co jsme zde," odpověděl klidně Halut'an.

Zase jsem musel uznat, že halutský plánovací mozek může překonat leda pozitronika. Náš lidský mozek je silně ovlivňován pocity a často proto potřebuje příliš mnoho času, aby dospěl k logickým závěrům.

Zapnul jsem svůj zaměřovač hmoty, abych pomohl při hledání paratronového konvertoru. Vlastně bychom ho měli vidět, řekl jsem si zároveň. Nemůže by! přece tak malý, abychom ho přehlédli. A přece jsme ho nikde neviděli. Ani můj zaměřovač nic neukazoval. Z toho plynulo, že agregát je mimo paratronové pole, což bylo zase v rozporu se všemi dosavadními zkušenostmi. Musel být přece uvnitř!

Vzpomněl jsem si na známou skutečnost, že naši inženýři našli způsob jak zabránit výpadku agregátů ve stavu beztlíže vytvořením umělé tíže. V případě, že je zde paratronový konvertor, musí tu být i zdroj umělé tíže. Nevšimli jsme si toho proto, že stále mánie ještě zapnuté antigravitační přístroje.

Vypnul jsem svůj antigrav a ucítil slabý tah vzhůru. Pomalu jsem stoupal kolem Alta. Halut'an na mé okamžik mlčky zíral a pak zřejmě pochopil.

Krátce nato narazily mé vzpažené ruce

na elastickou překážku. Takřka současně se Alto objevil vedle mě.

„Skutečně," vyhrkl. „Konvertor leží v energetickém krycím poli a vzhledem k dopadu hyperprostorového záření se nedá zaměřit. Jak jste na to přišel, Mokarte?"

„Tím, že jsem používal nejen své přístroje, ale i zdravý selský rozum," odpověděl jsem a zašklebil se.

Dál už to bylo jednoduché. Alto se vzdálil co nejvíc od energetického krycího pole, zpevnil strukturu svého těla a pak zapnul svůj létací aparát na maximální rychlost.

Viděl jsem oslňující výboj, když prorazil energetické pole. Potom jsem

uslyšel zlostný výkřik. O vteřinu později do mě vrazilo opět stabilizované energetické pole a tlačilo mě hrozivě blízko k hranici paratronové bubliny. Co nejrychleji jsem uhnul.

Věděl jsem, co se stalo. Alto měl příliš velké zrychlení, nestačil ho zbrzdit a narazil na konvertor.

Asi minutu jsem vůbec netušil, co s Haluťanem je, protože neodpovídal na mé volání telekomem. Oddechl jsem si teprve, když krycí pole pohaslo.

Paratronový konvertor vypadal jako lesklá mosazná koule s průměrem čtyři metry. Alto v ní vězel horní polovinou těla. Teprve když jsem byl těsně u konvertoru, Alto se objevil a okamžitě se ozval: „Je mi líto, že jsem se nehlásil, Mokarte. Byl jsem sevřený, když jsem přerušil přívod energie ke krycímu projektoru a nechtěl jsem nic dalšího poškodit. Musel jsem se dostávat ven jen pomalu.“

„To je v pořádku, Alto,“ odpověděl jsem. Už od Kiscova svévolného počínání mi bylo stále jasnější, že tito tři Haľuťané nesnesou srovnání s Tolotem. Byli to bezpochyby vzdělaní a udatní bojovníci, chyběla jim však dlouholetá Tolotova praxe z boje. Tak třeba Alto přerušil spojení dokud neotevřel plášť konvertoru, ale každý pozemský kosmický, voják by věděl, že v takové situaci není možné přerušit spojení ani na okamžik.

Vklouzl jsem do otvoru, který právě uvolnil Alto. Vzhledem k mé velikosti to pro mě bylo mnohem snazší. Uvnitř jsem spatřil spleť průhledných vedení k různým spotřebičům. Silné magnetické pole směřovalo proud do určených kanálů.

Jedno vedení bylo přerušené to ke krycímu projektoru. Prodral jsem se poměrně snadno mezi změtí vedení až k samotnému konvertoru. Zkusil jsem použít svůj vibrační nůž k naříznutí pláště konvertoru a zjistil jsem, že je vyrobený z mimořádně tvrdého materiálu. Bezděčně jsem si vzpomněl na S AČ, ze kterého byl vyroben paladin. Konstrukteři konvertoru museli použít stejně kvalitní materiál. To ukazovalo na technickou úroveň přesahující úroveň Pozemšťanů. To mě opět přivádělo k otázce, kdo vlastně stojí za Dvoj Kondičními. Na základě mých zkušeností jsem soudil, že bytosti jako Aser Kin jsou pouze otroky té zlověstné síly, která si říká První vibrační moc. A symbionti, jak jsme zjistili, nebyli jen prostředkem spojení Dvoj Kondičních s touto mocí, ale i prostředkem jejich ztotožnění. Kde však jsou bytosti ztělesňující zlo

věstnou moc? Vroucně jsem si přál je poznat, postavit se jim a potrestat je za všechny zločiny, které spáchaly na inteligentních bytostech naší galaxie a Magellanových mračen.

„Co se děje, Mokarte? Přišel jste na něco?“ uslyšel jsem Altův hlas, který mě vrátil do tristní skutečnosti.

„Ano,!“ vykřikl jsem zlostně. „Plýtváme své síly na zápas s nepravým objektem. Neopustím tu líheň, dokud nenajdu stopu skutečných původců všech těch neštěstí. Dokud to zlo nevytrhneme i s kořeny, bude nás znovu a znovu ohrožovat.“

„Máte pravdu, Mokarte,“ souhlasil Haluťan. „Ale zatím nemůžeme líheň opustit, musíme na tu plošinu vrátit. Jste si vědom toho, že nás elegantně dostali ze hry?“

„Když jsme se dostali sem, musí to jít i zpátky,“ namítl jsem a pustil se do zkoumání možností přesměrování paratronového kanálu. Po třech hodinách jsme se Alto a já přesvědčili, že se nám paratronový konvertor otevřít nepodaří.

Alto začal uvažovat o použití aktivátoru, návratu na OLD MANA a organizaci záchranné výpravy odtud. Odmítl jsem tento návrh, protože jsem věděl, jak malá je pravděpodobnost, že se nám podaří zaměřit právě plošinu líhně, na které zůstali Kisco, Rillos, Lloyd a Cornyn. Nejspíše bychom se zhmotnili na úplně jiné základně Dvoj kondičních v hyperprostoru.

V prvním okamžiku, když jsem postřehl ten pohyb před sebou, jsem si myslel,

zeje to halucinace způsobená nervovým předrážděním. Tady prostě nic nemohlo být. Jakmile jsem si to pomyslel, zjevení se nevysvětlitelným způsobem proměnilo. Původně se mi zdálo, že jsem viděl obnaženého humanoida velikosti normálního člověka, nyní jsem viděl muže v stříbřité modrém kosmickém obleku a v přilbě.

„To jsem tak neuvěřitelný, příteli?“ ozval se příjemný hlas ze sluchátek. První odpovědí mu byl výkřik překvapení, nevykřikl jsem však já, nýbrž Alto, který byl uvnitř agregátu a mohl sledovat událost jen prostřednictvím telekomu.

„Ticho, Alto!“ vykřikl jsem a sotva jsem poznal vlastní hlas tak ho úžas pozměnil. Potom jsem zavřel oči když jsem je opět otevřel, postava ve stříbřité kombinéze tu stále byla. Skrz průhlednou přilbu neznámého jsem viděl příjemný mužský obličej. Cizinec se ironicky usmíval.

„Tak fajn!“ řekl jsem stísněně. „Vidím tě. Vypadáš jako Pozemšťan, ale člověk nejsi. Předpokládám, zeje to tvoje první setkání s lidmi, jinak by ses hned zjevil v kosmickém obleku. Kdo jsi?“

„Jsi bystrý,“ odpověděla ta bytost. „Samozřejmě se vám nepodobám, je to však tak důležité?“

„Jistěže ne,“ řekl jsem zahanbeně. „Rozhodující je příbuznost ducha a v tomto ohledu se zdá, že se příliš nelišíme. Přesto bys měl na mou otázku odpovědět, protože můj přítel a já jsme v situaci, v níž prostě musíme být podezřaví vůči všemu, co neznáme.“

„Jmenuji se Nex," odpověděla bytost. „A jsem jeden z Nexů. Jsme forma existence z kontinua, které byste nejspíš označili jako nadparaprostor nebo superhyperprostor. To, co ze mne vidíš, je sice ve tvém kontinuu hmotné, je to však pouze hmotná projekce z nadparaprostoru. Já sám nemohu opustit své kontinuum, rozhodně ne bez ochranného pole, které by zabránilo jakémukoliv kontaktu mezi námi." Pokusil jsem si představit, jak asi ta bytost ve skutečnosti vypadá, ale vzdal jsem to.

„Mohu se tě dotknout?" zeptal jsem se.

„Jistě," odpověděl a napřáhl pravici. Opatrně jsem ji stiskl a odpověď mi byl pevný stisk, takže jsem stiskl silněji. Neucukl.

„Něčemu stále ještě nerozumím," vyzvídal jsem dál. „Jsi v mém kontinuu hmotný, jak jsem se přesvědčil..."

„Hmotný ve smyslu přírodních zákonů vašeho kontinua," řekl Nex. „Ve smyslu mého kontinua je projekce pouze podmíněčně hmotná, nemůže zde být považována za trvalou."

„Myslím, že ti rozumím," odpověděl jsem. Jedno slovo mě přesvědčilo o tom, že Nex mluví pravdu a že to není další léčka Dvojkondičních, bylo to slovo „zde". Nex se tedy skutečně nalézal v nadparaprostoru.

„Vysvětlíte mi konečně, co se to tu děje?" netrpělivě se zeptal Alto telekomem.

„Ještě chvílku, Alto," požádal jsem ho. „Ostatně jsme všichni stále spojeni telekomem. Jediný rozdíl mezi námi je v tom, že já Nexe vidím."

Haluťan zamumlal něco, čemu jsem nerozuměl a zmlkl.

„Ještě poslední otázku, Nexi," řekl jsem. „Jak jsi nás objevil?"

„Čistě náhodou. Zkoumám sousední prostory již delší čas, ve vašem slova smyslu, a právě jsem se vracel z vašeho kontinua přes hyperprostor a narazil na ostrov vaší dimenze. To se nestává často, a tak jsem se rozhodl jev prozkoumat. Zachytil jsem při tom proud tvých myšlenek a promítl tělo, které odpovídá tělům vašeho druhu. Protože mé promítnuté tělo existuje nezávisle na vnějších podmínkách, ignoroval jsem vakuum. Když jsem postřehl svou chybu, napravil jsem ji. My, Nexové, se snažíme nezjevovat jiným bytostem v nezvyklé nebo dokonce odpudivé podobě."

„Užitečná zásada," zamumlal jsem a v duchu jsem si již kladl otázku, zda by nám Nex mohl pomoci vrátit se na plošinu, kterou jsme nedobrovolně opustili.

„Zkusím to," řekl Nex, který četl mé myšlenky. „Nejsem však všemohoucí, Perishi. Právě naopak, v cizích kontínuích mám velké problémy s orientací."

„Zeptejte se ho, zda by nemohl proniknout do paratronového konvertoru a

nastavit paratronový kanál!" zakřičel Alto. „Rozumím ti stejně dobře jako tvému příteli, Pinare," odpověděl Nex.

Bezděčně jsem se zašklebil, když jsem si uvědomil jaký prohrěšek proti halutské etiketě Nex spáchal. Halut'ané se oslovují křestním jménem a tykají si pouze tehdy, když jsou si velice blízcí. Alto však zřejmě pochopil komplikovanost situace a tento prohrěšek přešel mlčky.

„Dobře, Nexi, odpověz tedy na mou otázku," poíádal hyperfyzik.

„Nemohu to ani ono," prohlásil Nex. „Abych pronikl pod plášť konvertoru, musel bych se vrátit do svého kontinua a odtud zaměřit hmotnou projekci na kon

vertor. Uvážímeli malou velikost objektu, došlo by jistě k nekontrolovatelným efektům, třeba k jaderné reakci."

Svěsil jsem hlavu. S takovými těžkostmi jsem nepočítal. Byla to typická reakce Pozemšťana připisuje bytosti z prostoru vyššího řádu také schopnosti vyššího řádu a překvapí ho, když zjistí, že tomu tak není.

„Kontakt s tebou je velmi zajímavý, Perishi," řekl Next. „Především je mi důkazem, že nejen my chybně hodnotíme jiné bytosti."

Alto se zasmál. Pro svérázný halutský smysl pro humor muselo být zábavné jak se dvě bytosti z různých kontinuí přesvědčily, že se navzájem zpočátku přeceňovaly. Mně však vůbec nepřipadalo zábavné, že nám Nex nemůže pomoci.

„To jsem neřekl," přerušil tok mých pochmurných myšlenek Nex. „Nemohu sice manipulovat paratronovým konvertorem, ale to ani není nutné pro návrat na plošinu."

„Jak nám můžeš pomoci, Nexi? Mluv, prosím!" zvolal jsem se netrpělivě.

„Pro nás je to ohromně důležité."

„Začínám něco tušit," řekla ta podivná bytost. „No jasně, tak to musí být! Prosím, Perishi, odstraň úplně svůj myšlenkový blok. Potřebuji nějaké informace, které zřejmě neleží na povrchu tvých myšlenek."

Neměl jsem důvod Nexovi nedůvěřovat a zcela jsem mu otevřel přístup k mým myšlenkám. Netrvalo ani minutu a Nex promluvil znovu.

„Je to tak. Vy nemůžete manipulovat s časem. Nepřišel jsem na to hned, protože pro nás je to taková samozřejmost. Měníme Časové proudy stejně snadno jako vy prostorové souřadnice."

„Vy ovládáte cestování v čase?" divl jsem se.

„To není žádné cestování v čase," opravil mě Nex. „To, co vy nazýváte putováním časem, je něčím úplně jiným. To ale nemůžete pochopit. Jen se prosím nedivte, když najednou budete stát v nitru plošiny, kterou jste opustili. Nic z toho, co se stalo potom, nebude existovat až na jednu maličkost..."

Ještě jsem přemýšlel o tom, na co narážel, když okolí zastřel jakýsi závoj a když zmizel, byli jsme s Altem ve známé antigravitační šachtě a nám se opět zdálo, že vede vzhůru ještě aspoň sto metrů. Tentokrát jsme ale věděli, že to není pravda.

Aniž bychom se s Altem domlouvali, udělali jsme stejnou věc. Zapnuli jsme impulsní agregáty našich bojových obleků a zamířili dolů. Několik metrů nad námi se šachta uzavřela, past zaklapla, ale my už jsme byli venku.

Halut'an se zase začal smát. Zaklel jsem, protože mi už tím veselím šel opravdu na nervy, ale moje hubování zaniklo v dunění jeho smíchu.

Dosedli jsme na zem na začátku antigravitační šachty a zamířili vpravo. Určitě nás sledovali a my jsme nechtěli prozradit úkryt našich druhů, proto jsme se rozletěli v opačném směru. Teprve když jsme se dostali do strojovny, vypnuli jsme létací agregáty a vydali se mohutnými skoky zpátky. Doufali jsme, že poté, co jsme vypnuli agregáty a dostali se mezi stroje, se nás už nepodaří zaměřit.

V polovině cesty jsme se zastavili a číhali. Ve vzduchoprázdnu se žádné zvuky nemohly šířit, ale o to zřetelněji jsme vnímali všechny záchvěvy podlahy, které svědčily o pohybu oddílů robotů. Chvilí byl naprostý klid. Potom jsme zaznamenali slabé chvění. Zdálo se, že přichází směrem od strojovny.

Alto se otočil ke mně. Jeho rudé oči planuly.

„Teď se můžeme odvážit na povrch, Pozemšťane!“ zašeptal. Nařídili jsme své vysílačky hned po návratu na co nejmenší dosah, abychom ztížili zaměření.

Tiše jsem se zasmál. Halut'an mi svým Černým humorem sice šel na nervy, ale nápady měl dobré. Jeho návrh se mi zamlouval.

Znovu jsme vyrazili kupředu. Na dně antigravitační šachty jsme se zastavili a posvětili si nahoru. Světlo se na začátku odráželo od kovových stěn, pak ale mizelo ve volném prostoru. Šachta tedy vedla na povrch. Odrazili jsme se a stoupali vzhůru.

Tentokrát jsme se nesetkali ani s optickým klamem, ani se záludnou pastí. Bez překážek jsme vyletěli z ústí šachty na povrch. Oddechl jsem si, když jsem opět spatřil rudé záblesky výbojů v hyperprostoru a podivné stavby na povrchu plošiny. Vždyť jsem už pochyboval, že vůbec dostaneme druhou šanci. Nyní jsme ji dostali a museli jsme ji využít.

„Ten Nex,“ zašeptal Alto, „on vyslal do našeho kontinua něco jako hmotnou projekci. Co se s ní mohlo stát?“

Právě na to jsem se ptal sám sebe od chvíle, kdy jsme se vrátili na plošinu. To, co Nex nazýval projekcí, bylo podle mého názoru tak skutečné, jak jen něco může

být. Dotkl jsem se ho a viděl jsem, jak pohyboval rty při mluvení. Podle přírodních zákonů našeho kontinua musí ta projekce být tělesnou bytostí, formou existence, která se označuje jako androidi.

Na druhé straně projekce není identická s Nexem. Neměli jsme ani tušení, jak ta bytost z nadparaprostoru skutečně vypadá.

Co se ale děje s androidem, když se Nex vrátí do svého kontinua? „Bojím se,“ zamumlal Haluťan. Toto prohlášení mě tak překvapilo, že jsem skoro minutu na Alta užasle zíral. Doposud Haluťané platili za bytosti, které nevědí, co je to strach, a teď z ničeho nic tohle.

„Čeho?“ zeptal jsem se konečně. Alto dlouho mlčky zíral do rudé záře vně paratronové bubliny než se odhodlal vyjavit mi čeho se bojí. „Ta bytost je schopná stvořit z ničeho věrný obraz libovolné inteligentní bytosti, Mokarte. Jak je pak rozeznat. Nemůžeme třeba všichni pocházet z těchto hmotných projekcí, které kdysi vytvořil nějaký Nex v Šerém dávnověku?“ Zamrazilo mě. My? Že bychom byli potomky pouhé hmotné projekce? „Tomu nevěřím, Alto,“ řekl jsem chraplavě. „Kde by ten dávnověký Nex vzal předobraz?“

„Z budoucnosti,“ odpověděl temně Haluťan. „Nex vládne časem, Pozemšťane. To by mohlo vysvětlit staré pověsti mnoha inteligentních ras...“

„Ne, Alto!“ nesouhlasil jsem. „Něco takového by bylo hnusné, byl by to pokus, který by nebyl hoden inteligence zasluhující si to jméno. Nevěřím, že by Nex byl něčeho podobného schopný.“

Alto se opět uklidnil a patrně uznal, že to byla jen scestná fantazie. Pro mě samotného byly moje argumenty zcela přesvědčivé, přesto však zůstával drobnou pochybností.

Zdálo se, že strážci líhně nás stále ještě hledají někde v prostoru strojovery, jinak se dalo těžko vysvětlit, že jsme bez překážek pronikli až k hlavní budově na plošině. Byla obrovská. Základem byla stupňovitá pyramida o straně nejméně tři kilometry, její výšku jsem odhadl na osm set metrů. Nad ní se klenula obrovská kopule, která zdánlivě přesahovala až do hyperprostoru, i když to byl samozřejmě optický klam způsobený odrazem záře výbojů.

„Jestli zpevním své tělo...“ zamumlal zamyšleně Alto.

„Proč vy, Haluťané, stále chcete prorážet hlavou zdi?“ zeptal jsem se kousavě. „Já si myslím, že hlava má sloužit k jiným účelům.“

Poprvé mě napadlo, že lidská křehkost, kterou jsem vždy považoval za nevýhodu při srovnání s Haluťany, je ve skutečnosti velkou předností. Právě ona lidstvo vždy nutila používat mozek a stále se vyvíjet, zatímco haluťské „superbytosti“ představují zřejmě slepou uličku ve vývoji.

„Víte o lepším způsobu jak se dostat dovnitř?" zeptal se zlostně Alto.
„Ne, ale objevíme ho," odpověděl jsem. „Každé násilné vniknutí by sem přivolalo strážce."

„Jednou nás stejně objeví," namítl hyperfyzik.

osmii i,s: •

„Jednou určitě, ale je důležité, aby to bylo co nejpozději!" já na to.

Začali jsme obcházet základy. Housenkovití roboti podle všeho nemohli létat, a tak jsem předpokládal, že vchod bude někde na povrchu plošiny. Při této obchůzce jsem přemýšlel o účelu tak obrovské stavby. Stále jsem se při tom v myšlenkách vracel k housenkovitému tvaru válečných robotů.

Rozčiloval mě. Kosmobiologie učila, že housenky jsou pouze přechodným tvarem v metamorfózách hmyzu od larvy k létajícímu, vodnímu nebo suchozemskému hmyzu. Drobné odchylky byly nepodstatné, základní vývojová řada byla vždy stejná.

Všechni inteligentní insektoidi mají roboty s výjimkou jednoúčelových strojů mající tvary dospělého jedince. Znamená to snad, že bytosti, které zkonstruovaly housenkovité roboty, ustrnuly na tomto stádiu vývoje?

Nevím, proč mě právě tento problém tak zaujal. Pravděpodobně moje podvědomí už tu záhadu vyřešilo, ač jsem si toho ještě nebyl vědom.

Našli jsme hledaný vchod na protější straně pyramidy. Bohužel vypadal úplně jinak, než jsme si představovali. Byl to půlkruhový otvor s průměrem asi tři metry. Na vnitřním okraji bylo slabě pulzující vyboulení.

Alto zasupěl, zřejmě byl značně rozčilený. Tázavě jsem se na něj podíval a on pochopil.

„Varuji vás před vstupem do této pasti, Mokarte!" řekl naléhavě. „Podle údajů na mých přístrojích soudím, že tohle zde je identifikační přepínač."

„Co to má být, Alto?" podivil jsem se.

„Je to jen odhad," upozornil znovu

Halut'an. „Mohu se mýlit, ale předpokládám, že pokud bychom se pokusili tím vchodem projít, budeme vysláni do hyperprostoru, kdežto obyvatelé plošiny budou identifikováni a transmitováni dovnitř budovy. Žádný jiný vchod pravděpodobně neexistuje. Je to dokonalý zabezpečovací systém."

„Domníváte se tedy, že to není vchod v obvyklém slova smyslu, ale transmitter?"

„Správně. A mezi ním a prostory uvnitř budovy mohou být desítky metrů oceli."

Bledý paprsek z mé supertěžké ruční zbraně vystřelil neslyšně vzhůru ke kopuli. Matně se lesknoucí ocel se náhle rozzářila, jako kdyby na ní dopadly paprsky silného světloometu. Potom kopule pukla a začala chrlit páru, plameny, které okamžitě zhasínaly ve vzduchoprázdnu, a kousky

rozžhaveného kovu.

V mračnu mlhy z troskek zničené kopule se dolů řítily i stovky umělých housenek. Po dopadu se zmateně a bezmocně rozbíhaly na všechny strany a patrně netušily, odkud úder přišel.

Vrhli jsme se ke kruhu identifikačního přepínače. Přesně naprogramovaní roboti jednali v mimořádné situaci stejně jako vždy a ti, kteří narazili na nás, vystřelili své symbionty, kteří se uchytili na našich kosmických oděvech. V tom okamžiku jsme vstoupili.

Typická bolest při opětném zhmotnění trvala jen krátce a byla bezvýznamná. Okamžitě jsem se vrhl na zem a začal se převalovat. Vnější mikrofon zachytil zvuk pukání symbiontů. Byla tu atmosféra! Vyskočil jsem s vibračním nožem v ruce a začat odstraňovat zbytky symbiontů z Altový kombinézy.

V příštím okamžiku se zhmotnili tři housenkovití roboti. Naše paprskomety je proměnily v hromadu žhavého kovu dřív, než stačili vystřelit ze svých trubic symbionty.

„Mohlo to skončit i jinak," konstatoval s ulehčením Alto.

Teprve teď jsme se mohli začít pořádně rozhlížet. Podél stěn rozlehlé kuželovité haly se spirálovitě vinul jakýsi ochoz osvětlený jasnými různobarevnými světly, který ústil do kopule. Na ochozu se hemžily miliony maličkých živých tvorů. Pochopil jsem, že to není ochoz, ale dopravník, který dopravuje ta asi prst dlouhá mláďata symbiontů vzhůru.

„Ozařování," zamumlal Alto. „Teprve teď jsme ve skutečné líhni symbiontů." Ta líheň musí být zničena! Bez váhání jsem zapnul hyperkom. Nechtěl jsem ztrácet čas experimentováním s vysílačkou v přilbě, protože by se mi s ní sotva podařilo navázat spojení s Lloydem.

Telepat se ohlásil okamžitě a vůbec mě nepustil ke slovu.

„Zůstaňte kde jste, Mokarte!" zakřičel. „Hned letíme k hlavní budově.

Vyčetl jsem z vašich myšlenek, že nás nutně potřebujete."

„Poslouchejte mě, Lloyd!" zvolal jsem. „Než vstoupíte do transmiteru, musíte si nechat na sebe zavěsit aspoň jednoho symbionta. To je vaše propustka. Vydržíte to?" „Ne!" řekl rozhodně Lloyd. „Cornyn a já nemáme vaši robustní tělesnou konstrukci. Nás by patrně okamžitě převzali a to bychom vám moc nepomohli, že?" „Co máte v úmyslu?" „Cornyn vyhodí do povětří vršek kopule," řekl stručně mutant. „Kryjte se!"

Ukryli jsme se pod spirálovitou rampou. Lavina troskek se na nás vsak nezřítila. Proud vzduchu unikající do vzduchoprázdna byl tak silný, že všechno odnesl ven a my jsme měli co dělat, aby nevysál také nás.

Po několika vteřinách se rozhostilo absolutní ticho vzduchoprázdna.

Vyplížili jsme se zpod ochozu a podívali se vzhůru. Uviděli jsme několik

snášejících se postav, ale také záblesky z jejich impulsních zbraní. Museli se bránit proti robotům.

Zapnuli jsme létací přístroje a rozletěli se našim druhům vstříc. Cestou jsme se přesvědčili, že samotná líheň neutrpěla, dopravník se pohyboval, světla svítila a na pásu se to hemžilo jako dřív.

Úplně nahoře, na okraji otvoru proraženého výbuchem, se objevily hlavy housenkovitých robotů. Podivuhodné automaty musely vyšplhat po vnější zdi pyramidy, protože létat nemohly.

Rozletěl jsem se ke Cornynovi. „Umístěte co nejrychleji své výbušniny, musíme zmizet," rozkázal jsem mu.

„Okamžik," zarazil mě Lloyd a ukázal někam dolů. „Zachytil jsem odtud individuální impulsy,"

„Co na tom? Vidíte přece, kolik je tam toho potěru," namítl jsem.

„O ten nejde, tyhle impulsy se od jejich výrazně liší," vysvětloval telepat.

„Jsou to impulsy myslící bytosti trpící strašnou fyzickou bolestí a duševními mukami. Musíme se tam dolů podívat, než to tu všechno zničíme."

Okamžitě jsem si představil nesčíslné komplikace, které vyplynou z Lloydova objevu. Nicméně jsem nemohl nic namítat. Inteligentním bytostem v nouzi je třeba poskytovat pomoc a vůbec nepřipadá v úvahu je bezmyšlenkovitě ničit. Rasa, která necítí tyto zásady univerzální etiky, jednou na své cestě nutně klopýtne a již se nezvedne.

„Pokračujte v sestupu na dno pyramidy!" rozkázal jsem. „My s Altem se pokusíme zastavit roboty."

Měli jsme proti housenkovitým robotům velkou výhodu v tom, že jsme mohli létat. Na druhou stranu byli v obrovské přesile. Když jsme jich tisícovku zničili, objevily se dva tisíce dalších. A některým se dařilo před zničením vystřelit své symbionty.

Sotva jsme přistáli vedle ostatních na spodku pyramidy, musel jsem uskočit, protože vedle mě dopadl další symbiont. Pád z výšky ho nezabil, byl však v bezvědomí a já jsem měl Čas ho zničit výstřelem.

Při dalším skoku jsem málem porazil Lloyda. Byl by dopadl na začátek dopravníku, kdyby ho Rillos nezachytil. Zatímco jsem odstraňoval symbionta z Lloydových zad, ucítil jsem prudkou ránu do vlastních zad. To mi Alto prokázal stejnou službu.

A masy robotů se stále hrnuly proraženým stropem dolů. Naše energetické střely ničily další kusy stavby a rozžhavené trosky se v naprostém tichu snášely dolů spolu se zbytky robotů.

Radostný výkřik mě donutil otočit se. Nejdříve jsem nic nechápal, ale vtom Cornyn ohlásil, že objevil slabé místo v základech pyramidy a umístil tam nálož. Všichni kromě mě a Alta se rozběhli, aby se kryli před výbuchem.

My jsme si lehli zády přitisknutí k sobě, abychom si mohli okamžitě navzájem poskytnout pomoc v případě, že nějaký symbiont zasáhne svůj cíl. V příštím okamžiku vytryskl gejzír roztaveného kovu a když zase klesl na podlahu, objevil se otvor v dělicí stěně mezi halou a základy pyramidy. Alto a já jsme 'vyskočili a pokynuli svým druhům. Rozhodli jsme se tvořit zadní voj. Rillos pochopil, že on by měl být předvojem a rozběhl se přes halu. Lloyd ho následoval. Můj dezintegrátor vytvořil krycí zónu úplného zničení nad našimi hlavami. Kiska se však motal jako opilý a jeho obrovská postava bránila v úniku také Cornynovi.

Náhle jsem ve sluchátkách uslyšel strašlivý Cornynův křik, který nezapomenu do konce života. Otočil jsem se a spatřil Kiscu celého ověšeného malými symbionty. Několik z nich odhodil také na pyrotechnika. Křik umlkl. Cornyn, ověšený stovkami sotva na prst dlouhými symbionty, vytáhl paprskomet a začal střílet. Tehdy jsem poznal, že i tu nejmenší symbionti již v sobě nesou své naprogramování. Vrhel jsem se k zemi a Cornynův smrtící paprsek prolétl těsně nad mou hlavou.

„Nechtě je! Jim už není pomoci!“ uslyšel jsem Altův hlas. I když jsem věděl, že má pravdu, nemohl jsem opustit svého druhu v nouzi. Zastrčil jsem dezintegrátor do pouzdra a vytáhl paralyzátor. Byla to jediná možnost, jak osvobodit druhy z jejich zajetí.

Vtom mě však oslnil výbuch a tlaková vlna mě odhodila daleko stranou.

Hlasy ze sluchátek mi prozradily, co se stalo. Cornyn se pokusil vyhodit do povětří celou kopuli i s námi. V příštím okamžiku jsem ztratil vědomí.

Pinar Alto mnou trásl. Nejistě jsem se zvedl a klopýtal k proraženému vchodu do základů pyramidy. Rillos mě chtěl podepřít, ale já jsem jeho ruce odstrčil a zamumlal „Děkuji!“ Potom jsem zapnul létací aparát a vrhl se r do otvoru. Podlaha dolní haly se na mě řítila neuvěřitelnou rychlostí.

Zmáčkkl jsem tlačítko brzdného systému, ale nic se nestalo a já jsem pochopil, že přístroj byl poškozen, když mě výbuch odhodil na stěnu.

Náhle se vedle mé zjevily dva stíny a chopily se mě pevně ruce. Můj pád se zastavil jako nárazem. Klesal jsem pomalu s Altem a Rillosem po stranách.

„Ta pomoc přišla opravdu v nouzi nejvyšší,“ zamumlal jsem.

„Byl byste udělal pěknou díru do :: země,“ poznamenal Rillos.

„Snad by to bylo tak lepší,“ řekl jsem temně a myslel na to, že jsem nedokázal uchránit své dva druhy.

„Váš život nepatří jen vám !“ pokáral mě Alto. „Sleduji vaše myšlenky,“ přiznal Lloyd.

„Měl byste vědět, že za Cornynovu smrt nemůžete, byla způsobena nešťastným zřetěžením náhod. Kdybyste ho nakrásně stačil očistit od toho neřádstva, byl by stejně zemřel za několik hodin. Jeho metabolismus byl už

tak dalece narušen, že by se z toho nevzpamatoval. Nemohl jste mu pomoci, Mokarte, i kdybyste byl sebery chlejší."

„Děkuji, Lloydě," řekl jsem tiše. „Znám jeho otce a myslel jsem, že se mu už ni kdy nebudu moci podívat do očí."

Mezi tím Rillos objevil výstupní komoru. Prostor v základech pyramidy byl zřejmě rozdělený na dvě poloviny. My jsme se nacházeli v části, ve které se symbionti líhli z vajíček v průhledných inkubátorech. Vajíčka sem byla dodávána běžícími pásy ze sousední poloviny skrz malé vstupní komory. Namačkali jsme se do výstupní komory za dveřmi objevenými Rillosem. Dveře se za námi uzavřely a do komory začal proudit vzduch. Potom se otevřely výstupní dveře.

Naši pozornost okamžitě upoutala podivná konstrukce uprostřed rozlehlé haly. Byla to průhledná kopule v níž se nacházel asi pětimetrový tvor s houbovitým tělem podobným medúze, upoutaný ke dvěma třpytícím se sloupům.

Jen váhavě jsme opustili vstupní komoru. Kolem nás všemi směry pospíchali mikroroboti různých konstrukcí. Nezdálo se, že by si vůbec uvědomili naši přítomnost. Někteří nosili vajíčka a pokládali je na běžící pásy, jiní je sbírali přímo v kopuli, kde je nepřetržitě produkovala obrovská medúza.

Zde tedy byl původ všeho toho zla! A přesto jsem necítil nenávist k tomuto tvorovi, pouze soucit.

„Trpí," zašeptal Lloyd. „Myšlenky toho tvora jsou zmatené, ale prožívá muka. Je proti své vůli zneužíván k něčemu, co nedokáže pochopit."

Kisca se dopotácel ke kopuli, zastavil se a mlčky zíral dovnitř. Rád bych věděl, co se v té chvíli dělo v jeho hlavě, ale nikdy se to už nedovím.

Cosí prolétlo kolem mé přilby a někde se o něco rozpláclo. Potom jsem uslyšel neartikulovaný výkřik a viděl, jak se kolem Kiscovy hlavy v místech, kde navazovala na trup, se omotala mimořádně velká housenka. Automaticky jsem vytrhl zbraň z pouzdra, ale včas jsem poznal, že je to paprskomet a nechal ruku klesnout. Vystřelil Rillos, který měl v ruce paralyzátor. Kiscův křik přehlušil zvuk výstřelu. Otočil se jednou kolem své osy a vrhl se kupředu. Ozval se třesk a průhledná kopule se sesypala pod nárazem jeho těla. Obr vníkl dovnitř a dupal po mikrorobotech.

Poznal jsem, že se už nedá zadržet a proto jsem obrátil zbraň proti housenkovitému robotu, který symbionta vystřelil. Ukrýval se v pootevřené vstupní komoře. Lloyd vystřelil dřív než já a stroj zničil. Všichni jsme ale věděli, že další na sebe nenechají dlouho čekat.

V kopuli se mísil Kiscův řev s nějakým jiným křikem, který pronikal až do morku kostí. Halut'an rukama drtil medúzovitýho tvora. Držel ho ještě

dlouho potom, co byl mrtev. Alto a Rillos se ho pokoušeli vytáhnout ven. Já jsem zatím umístil jadernou nálož a nastavil časovač. Za třicet vteřin se hala promění v atomové peklo a celá plošina vyletí do povětří.

Alto něco horečnatě kutil se svým aktivačním přístrojem a Rillos táhl ochablého Kiscu.

Spěch se nám vyplatil. Sotva jsme se všichni dostali do aktivačního pole, otevřely se desítky otvorů ve stěně a do haly začaly proudit tisíce robotů se symbionty

Rillos zaječel, když se mu Kiska náhle vytrhl z rukou a vypotácel se ven z aktivačního pole. Nikdo ho už nemohl zachránit, protože současně jsme pocítili prudkou bolest strukturální proměny.

Otevřel jsem oči a uviděl usmívající se dívčí obličej. Hala s monstrem snášejícím vejce byla pryč. Ale kde je meidimenzionálníkatapult, Lloyd a Halut'ané?

„Jsem sestra Maureen, plukovníku Mokarte," řekla dívka. „Doktor Schimanski přijde hned a podívá se na vás."

Teprve teď jsem vše pochopil. Odhodil jsem příkrývku a vyskočil. „Sestro, musím okamžitě mluvit se solárním maršálem Bullem!" vykřikl jsem.

„Kdo vám dovolil opustit lůžko?" zeptal se ostře muž v uniformě lékaře, který právě vstoupil do dveří.

„Promiňte, doktore, ale tady jde o víc než o dodržování léčebných postupů," odsekl jsem a otevřel skříň, kde visely mé šaty. „Kde jsme, na Zemi, na Luně?"

„Vy se asi udržet nedáte, co, mladý muži?" zeptal se starý doktor.

Rychle jsem si natáhl kombinézu a odpověděl jsem: „Máte pravdu. Ukážete mi nejbližší hyperkom, nebo vám mám ukázat, jak Oxtorňané procházejí zdí?"

„Šetřete své síly, plukovníku," klidnil mě lékař. „Máte už za sebou telepatický výslech v hluboké hypnóze a navíc jsme do vás napumpovali spoustu drog. Nikdy bych to nepřipustil, ale solární maršál na tom trval. Vidím, že jste to zvládl až překvapivě snadno."

„Kde je hyperkom?" opakoval jsem výhrůžně svou otázku. „Výsledky v hypnóze znám až příliš dobře, sám jsem je kolikrát prováděl."

„Jste na OLD MANOVÍ," řekl doktor dotčeně. „Za chvíli pro vás přijde pobočník a doprovodí vás k solárnímu maršálovi. Víím přece, co mám dělat."

Poděkoval jsem mu a vtom se už objevil pobočník a za chvíli jsem seděl v křesle u maršála Bulla ve společnosti admirála Gatšolkeva, Lloyda, Alta a Rillose.

„Kde je Kiska?" chtěl jsem vědět.

„Zřejmě se vrátil do aktivačního pole, ale pozdě," odpověděl temně Bull.
„Vrátil se, ale jako výbušná energetická koule a explodoval v katapultu..."
„Přístroj je tedy zničený?" zeptal jsem se bez dechu.
„Naprosto," suše mi odpověděl admirál. „Postavit nový bude trvat léta.
Víme všechno, co se na plošině s líhni symbiontů stalo. Vy jste své prožitky zapomněli a Lloyd je musel rekonstruovat z podvědomí ve stavu hluboké hypnózy s pomocí drog. Položím vám tudíž jen jednu dodatečnou otázku: jste si jistý, že plošina byla zničena?"
„Naprosto, pane," ujistil jsem ho. „Nálož musela explodovat v okamžiku našeho zmizení. Bohužel..."
„...jsme tím získali jen trochu času, já vím," skočil mi do řeči Bull. „Přesto je to vítězství i kdybychom jeho důsledky okamžitě nepocítili. Navíc teď víme, že symbionti nejsou přirozenou součástí Dvojkondičních, nýbrž živý bytosti uměle naprogramované. Lidstvo nikdy nezapomene, co jste pro ně udělali."
„Aspoň ne dnes," upřesnil jsem ironicky a zvedl se. „Doufám, že brzy dostanu další úkol."
„Na to se můžete spolehnout," řekl s letmým úsměvem Bull.

H. G. Ewers HNÍZDO V PARAPROSTORU

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 353, ISSN 121279900

Z německého originálu Brutstation ira Pararaum, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou Čtyřtisící dvoustou sedmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.